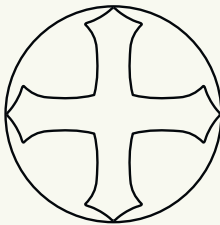

IN HET LICHT DER WAARHEID

KEUZE UIT VOORDRACHTEN VAN DE
GRAALSBOODSCHAP
VAN
ABD-RU-SHIN

IN HET LICHT DER WAARHEID

KEUZE UIT VOORDRACHTEN VAN DE
GRAALSBOODSCHAP
VAN
ABD-RU-SHIN

UITGEVERIJ ALEXANDER BERNHARDT
VOMPERBERG · TIROL

Noot van de uitgever:

Deze brochure bevat de Nederlandse vertaling van een keuze van voordrachten uit het werk «In het Licht der Waarheid» – Graalsboodschap – van Abd-ru-shin. Het oorspronkelijke werk «Im Lichte der Wahrheit» – Gralsbotschaft – werd geschreven in de Duitse taal. Het bestaat uit 168 voordrachten, die op elkaar voortbouwen. De hier weergegeven teksten zijn ontleend aan de laatste versie, die de auteur voor publicatie heeft vrijgegeven. Deze uitgave wordt ook wel de «uitgave van de laatste hand» genoemd.

«In het Licht der Waarheid», keuze uit voordrachten van de
Graalsboodschap van Abd-ru-shin, geheel herziene vertaling 2013.
Uitgeverij Alexander Bernhardt, Vomperberg, Tirol.

Copyright © 2013 by Siegfried Bernhardt, Vomperberg, Tirol.
Alle rechten voorbehouden.

PDF gemaakt op 14 november 2013.

6134 Vomp – Oostenrijk
E-mail: verlag@alexander-bernhardt.com
www.alexander-bernhardt.com

WIE ZICH NIET INSPANT,
HET WOORD DES HEREN OOK GOED
OP TE NEMEN,
MAAKT ZICH SCHULDIG!

TEN GELEIDE!

De blinddoek valt af en geloof wordt tot overtuiging. Alleen in de overtuiging ligt bevrijding en verlossing!

Ik spreek alleen tot hen die ernstig zoeken. Zij moeten in staat en bereid zijn zakelijk dit zakelijke te onderzoeken! Laten religieuze fanatici en onevenwichtige dwepers er verre van blijven; want zij zijn voor de waarheid schadelijk. Kwaadwilligen echter en zij die niet zakelijk zijn, zullen in de woorden zelf hun vonnis vinden.

De Boodschap zal alleen hen treffen, die nog een vonk waarheid in zich dragen en het innige verlangen werkelijk mens te zijn. Voor al deze mensen zal hij ook tot toorts en tot staf worden. Zonder omwegen voert hij weg uit alle chaos van de huidige verwarring.

Het woord dat hier volgt, brengt geen nieuwe religie, maar het moet de fakkel zijn voor alle ernstige toehoorders of lezers, om daarmee de juiste weg te vinden, die hen naar de vurig verlangde hoogte leidt.

Alleen wie zichzelf beweegt, kan geestelijk vooruitkomen. De dwaas die zich daartoe van hulpmiddelen van buitenaf bedient in de vorm van bestaande opvattingen, gaat zijn weg slechts als op krukken, terwijl de gezonde eigen ledematen daarbij uitgeschakeld zijn.

Zodra hij echter alle gaven die in hem sluimeren, wachtend om door hem te worden gewekt, vastberaden als uitrusting voor het omhoogstijgen gebruikt, benut hij het hem toevertrouwde talent volgens de wil van zijn Schepper en zal hij spelenderwijs alle hindernissen overwinnen, die zijn weg willen versperren om hem daarvan af te brengen.

Daarom ontwaakt! Alleen in de overtuiging ligt het ware geloof, en overtuiging komt uitsluitend door niets ontziend overwegen en onderzoeken! Staat als levende mensen in de prachtige schepping van uw God!

Abd-ru-shin

WAT ZOEKT GIJ?

Wat zoekt gij? Zegt, wat jaagt gij zo onstuimig na? Bruisend gaat het door de wereld, en een stortvloed van boeken overstelpt alle volkeren. Geleerden spitten in de oude geschriften, zoeken, piekeren tot zij geestelijk uitgeput zijn. Profeten duiken op om te waarschuwen, te voorspellen ... van alle kanten wil men plotseling als door koorts gedreven nieuw licht verbreiden!

Zo raast het in deze tijd over de omgewoelde ziel van de mensheid heen, niet lavend en verkwikkend, maar verzengend, verterend, zuigend aan het laatste beetje kracht, dat de innerlijk verscheurden in deze duisternis van de tegenwoordige tijd nog rest.

Ook is er hier en daar een fluisteren te vernemen, een murmelen van groeiende verwachting van iets dat komen gaat. Onrustig is iedere zenuw, gespannen door een onbewust verlangen. Het golft en deint, en boven dat alles hangt duister broeiend een soort verdoving. Onheilspellend. Wat moet zij voortbrengen? Verwarring, moedeloosheid en verderf, indien niet met kracht de donkere laag wordt doorbroken, die geestelijk thans de aardbol omhult, die met de weke taaiheid van een vuil moeras iedere opstijgende vrije lichtgedachte opvangt en verstikt, voordat zij sterk is geworden, die met het onheilspellend zwijgen van een modderpoel ieder goed willen al in de kiem onderdrukt, aantast, vernietigt, voordat er een daad uit kan ontstaan.

De roep van de zoekenden naar licht echter, die de kracht in zich heeft om het slijk te splijten, wordt van zijn doel afgeleid, en sterft weg tegen een ondoordringbaar gewelf, dat juist diegenen met veel ijver oprichten, die menen te helpen. *Zij bieden stenen in plaats van brood!*

Kijkt naar de talloze boeken:

De mensengeest wordt hierdoor slechts vermoeid, niet opgewekt! En dat is het bewijs van de onvruchtbaarheid van alles, wat daarin wordt aangeboden. Want wat de geest vermoeit, is nooit het juiste.

Geestelijk brood verfrist onmiddellijk, waarheid verkwikt en licht brengt tot leven!

Eenvoudige mensen moeten toch de moed verliezen, wanneer zij zien

welke muren rond het generzijdse door de zogenaamde geesteswetenschap worden opgericht. Wie van de eenvoudigen zal de geleerde zinnen, wie de vreemde wijze van uitdrukken begrijpen? Is het generzijdse dan iets dat alleen de beoefenaars van de geesteswetenschap aangaat?

Men spreekt daarbij over God! Moet er een hogeschool worden opgericht om daar pas de vaardigheden te verwerven om het begrip van de Godheid te kunnen beseffen? Waartoe leidt deze drang, die voor het grootste deel slechts uit eerzucht voortkomt?

Als waren zij dronken, zo wankelen de lezers en de toehoorders van de ene plaats naar de andere, onzeker, onvrij in zichzelf, eenzijdig, omdat zij van de eenvoudige weg werden afgeleid.

Luistert, gij die de moed wilt verliezen! Kijkt omhoog, gij ernstig zoekenden: *De weg naar de Allerhoogste staat voor ieder mens open! Geleerdheid is niet de poort daartoe!*

Koos Christus Jezus, dit grote voorbeeld op de ware weg naar het licht, zijn discipelen onder de geleerde farizeeërs? Onder onderzoekers van de schrift? Hij nam hiervoor mensen, die natuurlijk en eenvoudig waren, omdat zij niet hoefden te strijden tegen deze grote dwaling, dat de weg naar het licht moeilijk te leren is en zwaar moet zijn.

Deze gedachte is de grootste vijand van de mens. Zij is een leugen!

Wendt u daarom af van alle zogenaamde wetenschap, wanneer het gaat om het heiligste in de mens, dat *volledig begrepen* moet worden! Geeft het op, omdat de wetenschap als product van het menselijk brein stukwerk is en stukwerk moet blijven.

Bedenkt, hoe zou moeizaam aangeleerde wetenschap tot de Godheid moeten leiden? *Wat is eigenlijk weten?* Weten is wat de hersenen kunnen begrijpen. Hoe nauw begrensd is echter het begripsvermogen van de hersenen, dat vast aan ruimte en tijd gebonden blijft. Reeds wat eeuwigheid is en de betekenis van oneindigheid kunnen de menselijke hersenen niet bevatten. Juist datgene, wat met de Godheid onverbrekelijk verbonden is.

Stil staan de hersenen echter tegenover de niet te bevatten kracht, die al het bestaande doorstroomt, waaruit ze zelf hun werkzaamheid putten. De kracht die allen dagelijks, ieder uur, elk ogenblik ervaren als iets dat vanzelf spreekt, waarvan ook de wetenschap het bestaan steeds heeft erkend

en die men met de hersenen, dus met het weten en het verstand vergeefs tracht te bevatten, te begrijpen.

Zo gebrekkig is nu de werking van een brein, van het fundament en het werktuig van de wetenschap, en deze beperking zet zich natuurlijk ook voort in de werken die het tot stand brengt, dus in alle wetenschappen zelf. Daarom is wetenschap wel geschikt ter *navolging*, voor een beter begrijpen, indelen en sorteren van al datgene, wat zij klaar in ontvangst neemt van de daaraan voorafgaande scheppingskracht, doch zij moet zonder meer falen, indien zij zichzelf wil opwerpen tot leider of kritiek wil uitoefenen, zolang zij zich zoals tot dusver zo vast aan het verstand, dus aan het begripsvermogen van de hersenen bindt.

Om die reden blijft geleerdheid, en ook de mensheid die zich daarnaar richt, steeds in details steken, terwijl ieder mens het grote, niet te bevatten geheel als geschenk in zich draagt, volledig in staat om zonder moeizame studie het edelste en hoogste te bereiken!

Daarom weg met deze nodeloze foltering door slavernij van de geest! De grote meester roept ons niet voor niets toe: «Wordt als de kinderen!»

Wie de vaste wil tot het goede in zich heeft en zich inspant zijn gedachten reinheid te verlenen, *die heeft de weg naar de Allerhoogste al gevonden!* Al het andere zal hem dan ten deel vallen. Daarvoor zijn boeken noch geestelijke inspanning nodig, ascese noch afzondering. Hij wordt gezond van lichaam en ziel, bevrijd van iedere druk van ziekelijk gepieker; want iedere overdrijving schaadt. Mensen moet u zijn, geen kasplantjes, die door eenzijdige ontwikkeling bij het eerste zuchtje wind bezwijken!

Ontwaakt! Kijkt om u heen! Luistert in uw binnenste! Dat alleen is in staat de weg te openen!

Let niet op de strijd van de kerken. De grote bringer van de waarheid, Christus Jezus, de belichaming van de goddelijke liefde, vroeg niet naar een geloofsbelijdenis. Wat is trouwens tegenwoordig een geloofsbelijdenis? Een binding van de vrije mensengeest, een tot slaaf maken van de vonk van God, die in u is; dogma's die het werk van de Schepper en ook diens grote liefde in door het menselijk denken bepaalde vormen trachten in te perken, wat een omlaaghalen van het goddelijke betekent, een systematische ontwaarding.

Iedere ernstig zoekende wordt door deze manier van denken afgesto-

ten, omdat hij daarbij innerlijk nooit de grote werkelijkheid kan beleven, waardoor zijn verlangen naar de waarheid steeds uitzichtlozer wordt, en hij tenslotte alle vertrouwen in zichzelf en de wereld opgeeft!

Daarom ontwaakt! Verbrijzelt in uzelf de dogmatische muren, rukt de blinddoek af, opdat het reine licht van de Allerhoogste onvertroebeld tot u door kan dringen. Juichend zal zich dan uw geest in een vlucht omhoog verheffen, jubelend al die grote vaderlijke voelen, die de grenzen van het aardse verstand niet kent. U weet eindelijk, dat u een deel van haar bent, begrijpt haar moeiteloos en helemaal, verenigt u met haar en krijgt zo iedere dag, ieder uur nieuwe kracht als een geschenk, dat het omhoogstijgen uit de chaos voor u tot iets vanzelfsprekends maakt!

ONTWAAKT!

Ontwaakt, gij mensen, uit uw loodzware slaap! Beseft de onwaardige last, die u draagt, die met een onbeschrijfelijk taaie druk miljoenen mensen bezwaart. Werpt hem af! Is hij het dragen waard? Niet één enkele seconde!

Wat bevat hij? Leeg kaf, dat voor de ademtocht van de waarheid schuw wegdwarrelt. U hebt uw tijd en kracht voor niets verspild. Verbreekt daarom de ketenen, die u omlaag houden, maakt u eindelijk vrij!

De mens, die innerlijk gebonden blijft, zal eeuwig slaaf zijn, ook al is hij koning.

U bindt uzelf door alles wat u probeert aan te leren. Overweegt: door iets aan te leren, perst u zich in vreemde vormen, die anderen hebben bedacht, sluit u zich gewillig bij een vreemde overtuiging aan, maakt u zich slechts datgene eigen, wat anderen in zich, *voor zichzelf* hebben beleefd.

Bedenkt: niet voor iedereen geldt hetzelfde! Wat voor de één goed is, kan de ander schaden. Ieder voor zich moet zijn eigen weg naar de vervolmaking gaan. Zijn uitrusting daarvoor bestaat uit de talenten, die hij in zich draagt. Daarnaast moet hij zich richten, daarop moet hij bouwen! Doet hij dat niet, dan blijft hij een vreemde in zichzelf, zal altijd *naast* het geleerde staan, dat nooit levend in hem kan worden. Iedere winst voor hem is daardoor uitgesloten. Hij vegeeteert, vooruitgang is onmogelijk.

Let op, gij die ernstig naar licht en waarheid streeft:

De weg naar het licht moet ieder afzonderlijk in zichzelf beleven, hij moet hem *zelf* ontdekken, wanneer hij hem zeker wil bewandelen. Alleen wat de mens innerlijk beleeft, in al zijn veranderingen aanvoelt, heeft hij zich volledig eigen gemaakt!

Het leed en ook de vreugde kloppen voortdurend aan, om op te wekken, wakker te schudden tot een geestelijk ontwaken. Secondenlang wordt dan de mens daarbij heel vaak losgemaakt van alle kleinigheden van het dagelijkse leven en voelt hij zowel door geluk als door leed intuïtief verbinding met de geest, die al wat leeft doorstroomt.

En *alles* is immers leven, niets is dood! Gelukkig hij, die dergelijke

ogenblikken van verbinding aangrijpt en vasthoudt, zich daaraan omhoogtrekt. Hij mag daarbij niet aan starre vormen vasthouden, maar ieder moet zich zelf ontwikkelen, vanuit zijn innerlijk.

Bekommert u niet om spotters, die nog vervreemd zijn van het geestesleven. Als dronken, als zieke mensen staan zij tegenover het grote scheppingswerk, dat ons zoveel biedt. Als blinden, die tastend door het aardse leven schuifelen en alle pracht om zich heen niet zien!

Zij zijn verward, zij slapen; want hoe kan een mens bijvoorbeeld nog beweren, dat alleen dat bestaat wat hij ziet? Dat daar, waar hij met zijn ogen niets kan bespeuren, geen leven is? Dat met het sterven van zijn lichaam ook hijzelf ophoudt te bestaan, alleen omdat hij zich tot dusver in zijn blindheid niet door zijn ogen van het tegendeel kon overtuigen? Weet hij niet nu al door vele dingen, hoe nauw begrensd het gezichtsvermogen van het oog is? Weet hij nog niet dat dit met het aan ruimte en tijd gebonden vermogen van zijn hersenen samenhangt? Dat hij om die reden alles, wat zich *boven* ruimte en tijd verheft, met zijn oog *niet* kan waarnemen? Is nog geen van deze spotters deze zo logische verstandelijke redenering duidelijk geworden? Het geestesleven, dat wij ook het generzijdse kunnen noemen, is toch alleen maar iets dat volledig boven de aardse indeling van ruimte en tijd staat, en waarvoor dus een gelijksoortige weg nodig is om het te kunnen waarnemen.

Maar ons oog ziet niet eens datgene, wat zich in ruimte en tijd laat indelen. Men denke aan de waterdruppel, die voor ieder oog om zo te zien absoluut zuiver is en die toch, door een microscoop bekeken, miljoenen levende wezens bevat, die elkaar daarin meedogenloos bestrijden en vernietigen. Zijn er niet nu en dan bacillen in het water, in de lucht, die de kracht bezitten een menselijk lichaam te verwoesten, en die voor het oog niet waarneembaar zijn? Zij worden echter zichtbaar door middel van sterke instrumenten.

Wie wil het daarom nog wagen te beweren dat u niets nieuws, nu nog onbekends, zult zien, zodra u deze instrumenten nog sterker maakt? Maakt ze duizendmaal, miljoenmaal sterker, er zal daardoor aan het zien geen einde komen, maar er zullen zich steeds nieuwe werelden voor u ontsluiten die u voorheen niet kon zien, ook niet voelen, en toch waren ze aanwezig.

Logisch nadenken leidt ook tot dezelfde gevolgtrekkingen voor alles, wat de wetenschappen tot dusver hebben kunnen vergaren. Het geeft uitzicht op een voortdurende verdere ontwikkeling, maar nooit op een einde.

Wat is nu het generzijdse? Velen raken door dit *woord* in de war. Het generzijdse is eenvoudig al datgene, wat met aardse hulpmiddelen niet waar te nemen is. Aardse hulpmiddelen zijn de ogen, de hersenen en alles wat verder tot het lichaam behoort, evenals de instrumenten, die deze onderdelen helpen hun werk nog scherper en preciezer uit te voeren, dit nog verder uit te breiden.

Men zou dus kunnen zeggen: Het generzijdse is wat voorbij het waarnemingsvermogen van onze stoffelijke ogen ligt. *Een scheiding tussen het dezerzijdse en het generzijdse is er echter niet!* Ook geen kloof! Alles is een geheel, zoals de gehele schepping. *Eén en dezelfde* kracht doorstroomt zowel het dezerzijdse als ook het generzijdse, alles leeft en werkt vanuit deze ene levensstroom en is daardoor volkomen onverbrekkelijk verbonden. Daardoor wordt het volgende begrijpelijk:

Wanneer een van de delen ziek is, moet de uitwerking daarvan in het andere deel voelbaar worden, net als bij een lichaam. Zieke stoffen uit dit andere deel stromen dan naar het zieke deel toe door de aantrekking van het gelijksoortige, waardoor de ziekte nog verergert. Wanneer zulk een ziekte nu echter ongeneeslijk wordt, dan volgt daaruit de absolute noodzaak het zieke lid met geweld af te stoten, wil het geheel er niet duurzaam onder lijden.

Verander daarom uw opstelling. Er is geen dezer- en generzijds, maar alleen een ongedeeld geheel! Het begrip van de scheiding heeft alleen de mens bedacht, omdat hij niet alles kan zien en zich als het middelpunt en de hoofdzaak van de hem zichtbare omgeving beschouwt. Maar zijn invloedssfeer is groter. Door de misvatting van de scheiding beperkt hij zich echter, met geweld, belemmert zijn vooruitgang en laat vrij spel aan de ongebreidelde fantasie, die monsterlijke beelden voortbrengt.

Is het dan verrassend, wanneer als gevolg daarvan velen slechts ongelovig glimlachen, anderen in ziekelijke aanbidding vervallen, die slaafs wordt of in fanatisme ontaardt? Wie kan zich dan nog verbazen over de schuwe vrees, ja angst en ontzetting, die bij menigeen worden opgewekt?

Weg met dat alles! Waarom deze kwellingen? Breekt deze scheids-

muur af, die de dwaling van de mensen trachtte op te richten, die evenwel nooit heeft bestaan! De tot dusver verkeerde instelling geeft u ook een verkeerde grondslag, waarop u zich tevergeefs inspant het ware geloof, dus innerlijke overtuiging, zonder einde op te bouwen. U stuit daarbij op punten, klippen, die u aan het wankelen moeten brengen, aan het twijfelen, of dwingen het gehele bouwwerk zelf weer te vernietigen, om ten slotte wellicht moedeloos of wrokkend alles op te geven.

De schade is daarbij alleen voor u, omdat dit voor u geen vooruitkomen, maar stilstand of achteruitgang is. De weg, die u toch eenmaal moet gaan, wordt voor u daardoor langer.

Bent u eindelijk de schepping als één geheel gaan zien, zo als zij is, en maakt u geen scheiding tussen dezer- en generzijdse, dan hebt u de directe weg, het eigenlijke doel komt naderbij en het omhoogstijgen brengt u vreugde, geeft voldoening. U kunt dan ook de wisselwerkingen veel beter voelen en begrijpen, die door het geheel, dat één is, levenswarm pulseren, omdat al dit werken door die ene kracht gedreven en in stand gehouden wordt. Het licht der waarheid begint daarmee voor u te dagen!

U zult spoedig inzien dat bij velen slechts gemakzucht en traagheid de oorzaak zijn van hun spotternij, alleen omdat het moeite zou kosten datgene, wat zij tot dusver geleerd en gedacht hebben, omver te werpen en iets nieuws op te bouwen. Bij anderen grijpt het in de leefwijze waaraan zij gewend zijn in, is voor hen daarom lastig.

Laat hen, twist niet, doch biedt behulpzaam uw weten aan diegenen, die met vergankelijke genoegens niet tevreden zijn, die *meer* in het leven op aarde zoeken, dan net als de dieren slechts hun maag te vullen. Geeft aan hen het inzicht, dat u ten deel valt, begraaft dan niet uw talent; want met het geven wordt in de wisselwerking ook uw weten rijker, sterker.

In het heelal werkt een eeuwige wet: dat alleen door te geven ook kan worden ontvangen, wanneer het om waarden gaat die blijvend zijn! Dat werkt heel diep, gaat door de hele schepping als een heilig erfdeel van haar Schepper. Onzelfzuchtig geven, helpen waar het nodig is, en begrip hebben voor het leed van de naaste evenals voor diens zwakheden, betekent ontvangen, omdat het de eenvoudige, ware weg naar de Allerhoogste is!

En dit ernstig willen brengt u meteen hulp, kracht! Een enkele, eerlijk en diep gevoelde wens om het goede te doen, en als met een vlam-

mend zwaard wordt van de andere, voor u thans nog onzichtbare kant al de muur doorkliefd, die uw gedachten tot dusver zelf als hindernis hadden opgetrokken; want u bent immers één met het door u gevreesde, ontkende, of met verlangen verwachte generzijdse, bent daarmee nauw en onverbrekkelijk verbonden.

Probeer het; want uw gedachten zijn de boden die u uitzendt, die zwaar beladen met wat door u gedacht werd terugkeren, of dit nu iets goeds is of iets slechts. Het gebeurt! Denkt daaraan, dat uw gedachten dingen zijn, dat zij geestelijk een vorm aannemen en vaak een gestalte krijgen, die langer blijft bestaan dan het aardse leven van uw lichaam, dan zal veel u duidelijk worden.

Zo komt het ook, dat heel juist gezegd wordt: «Want hun werken volgen hen na!» Gevormde gedachten zijn werken, die u eens zullen opwachten! Die lichte of donkere ringen om u heen vormen, waar u doorheen moet trekken om in de geestelijke wereld door te dringen. Geen bescherming, geen ingreep kan daarbij helpen, omdat u zelf moet beslissen. De eerste stap tot alles moet daarom door uzelf worden gezet. Hij is niet moeilijk, hij bestaat slechts uit het willen, dat zich door gedachten aankondigt. Zo draagt u zowel de hemel als de hel in uzelf.

Beslissen kunt u, maar aan de gevolgen van uw gedachten, van uw willen bent u dan onvoorwaardelijk overgeleverd! U veroorzaakt ze zelf, deze gevolgen, en daarom roep ik u toe:

«Houdt de haard van uw gedachten rein, u sticht daarmee vrede en zult gelukkig zijn!»

Vergeet niet, dat elk van de gedachten, die u in het leven roept en uitzendt, op zijn weg al het gelijkgeaarde aantrekt of zich er aan vasthecht, zodat hij daardoor sterker, steeds sterker wordt en tenslotte ook een doel treft, een brein, dat misschien maar één seconde zichzelf een keer vergeet en daardoor aan dergelijke ronddwalende gedachtevormen de gelegenheid geeft binnen te dringen en tot uitwerking te komen.

Denkt er slechts aan, welk een verantwoordelijkheid u dan treft, wanneer deze gedachte eens tot daad wordt door toedoen van iemand op wie hij kon inwerken! Deze verantwoordelijkheid komt al tot uitwerking door het feit, dat iedere afzonderlijke gedachte voortdurend met u in verbinding blijft, als door een niet te verbreken draad, om later terug te keren

met de onderweg opgedane kracht om uzelf weer te belasten of gelukkig te maken, al naar de aard die u hebt opgewekt.

Zo staat u in de wereld der gedachten en geeft telkens door de aard van uw denken ook ruimte aan de daarop lijkende gedachtevormen. Verspilt daarom de kracht van het denken niet, maar verzamelt haar tot afweer en voor *scherp* denken, dat als een speer wordt uitgezonden en op alles invloed heeft. Vormt zo met uw gedachten de *Heilige Speer*, die voor het goede strijdt, die wonden heelt en de hele schepping vooruithelpt!

Stelt daarom uw denken in op handelen en op vooruitgaan! Om dat te doen moet u aan menige zuil wrikken, die van oudsher bestaande zienswijzen draagt. Vaak is het een begrip dat, verkeerd opgevat, de ware weg niet laat vinden. De mens moet dan terug naar het punt van uitgang. Eén lichtstraal laat het hele bouwwerk ineenstorten, dat hij in de loop van tientallen jaren met grote moeite heeft opgericht, en dan gaat hij na een korter of langer durende verdoving weer opnieuw aan het werk! Hij *moet*, omdat er in het heelal geen stilstand bestaat. Laten wij als voorbeeld het begrip «tijd» nemen:

De tijd gaat voorbij! De tijden veranderen! Dat hoort men de mensen overal zeggen en onwillekeurig rijst daarbij een beeld voor de geest op: *Wij zien tijden vol afwisseling aan ons voorbij trekken!*

Aan dit beeld raakt men dan gewend en het legt ook bij velen de vaste grondslag, waarop zij verder bouwen, waarnaar zij al hun onderzoek en overpeinzingen richten. Het duurt echter niet lang, of zij stoten daarbij op hindernissen, die met elkaar in tegenspraak zijn. Met de beste wil is het niet meer mogelijk alles in elkaar te passen. Zij raken de weg kwijt en laten leemten bestaan, die ondanks alle overpeinzingen niet meer zijn op te vullen.

Menig mens meent dan, dat op zulke punten het *geloof* als vervanging moet worden genomen, wanneer logisch denken geen aanknopingspunt vindt. Dat is echter verkeerd! De mens moet niet aan dingen geloven, die hij niet kan begrijpen! Hij moet proberen ze te begrijpen; want anders zet hij de poort voor dwalingen wijd open en met de dwalingen wordt ook de waarheid steeds in zijn waarde aangetast.

Geloven zonder te begrijpen is slechts traagheid, luiheid bij het denken! Dat voert de geest niet omhoog, maar drukt hem juist omlaag. Daarom de

blik omhoog, wij moeten toetsen, onderzoeken. De drang daartoe is niet voor niets in ons aanwezig.

De tijd! Gaat hij werkelijk voorbij? Waarom stuit men bij deze grondgedachte op hindernissen, zodra men er verder over door wil denken? Heel eenvoudig, omdat dit denkbeeld *verkeerd* is; *want de tijd staat stil!* Wij echter snellen hem tegemoet! Wij stormen voort in de tijd, die eeuwig is, en zoeken daarin naar de waarheid.

De tijd staat stil. Hij blijft dezelfde, vandaag, gisteren en over duizend jaar! Alleen de vormen veranderen. Wij duiken in de tijd om te putten uit de schoot van wat werd opgetekend, om ons weten te verrijken met wat door de tijd vergaard werd! Want niets ging bij hem verloren, alles heeft hij bewaard. Hij is niet veranderd, omdat hij eeuwig is.

Ook gij, mens, bent steeds dezelfde, of u er nu jong uitziet, of als een grijsaard! U blijft wie u bent! Hebt u dat niet zelf al gevoeld? Merkt u niet duidelijk een verschil tussen de vorm en uw «ik»? Tussen het lichaam, dat aan veranderingen onderhevig is, en uzelf, de geest, die eeuwig is?

U zoekt de waarheid! Wat is waarheid? Wat u vandaag nog als waarheid beschouwt, zult u morgen reeds als dwaling zien, om in die dwaling dan later weer korreltjes waarheid te ontdekken! Want ook de openbaringen veranderen van vorm. Zo gaat u verder met onophoudelijk zoeken, maar door deze wisseling van inzichten wordt u rijper!

De waarheid echter blijft steeds gelijk, zij verandert niet; want zij is eeuwig! En omdat zij eeuwig is, zal zij met de aardse zintuigen, die alleen verandering van vorm kennen, nooit zuiver en werkelijk te bevatten zijn!

Wordt daarom geestelijk! Vrij van alle aardse gedachten, en u *hebt* de waarheid, zult in de waarheid zijn, om u, door haar reine licht voortdurend overgoten, daarin te baden; want zij omgeeft u geheel en al. U zwemt daarin, zodra u geestelijk wordt.

Dan hoeft u niet langer moeizaam de resultaten van de wetenschap te leren, hoeft geen vergissingen te vrezen, maar hebt op iedere vraag al het antwoord in de waarheid zelf, meer nog, u hebt dan geen vragen meer, omdat u zonder te denken alles weet, alles omvat, omdat uw geest dan in het reine licht, in de waarheid *leeft!*

Wordt daarom geestelijk vrij! Verbreekt alle banden, die u omlaaghouden! Wanneer zich daarbij hindernissen voordoen, begroet deze dan

met blijdschap; want ze betekenen voor u de weg naar vrijheid en naar kracht! Beschouwt ze als een geschenk, waaruit voor u voordelen opbloeien, en spelenderwijs zult u ze overwinnen.

Of ze worden u voorgezet, opdat u ervan leert en zich ontwikkelt, waardoor u uw uitrusting om omhoog te stijgen uitbreidt, of het zijn de terugwerkingen van een schuld, die u daarmee kunt aflossen en waarvan u zich kunt bevrijden. In beide gevallen brengen ze u vooruit. Daarom monter er doorheen, het is tot uw heil!

Dwaasheid is het, om van slagen of beproevingen van het noodlot te spreken. *Vooruitgang* is iedere strijd en ieder leed. Aan de mensen wordt daarmee gelegenheid geboden schaduwen van vroegere misstappen uit te wissen; want geen penning kan een mens daarvan worden kwijtgescholden, omdat de kringloop van de eeuwige wetten in het heelal ook wat dat betreft onwrikbaar is, de wetten waarin zich de scheppende wil van de Vader openbaart, die ons daardoor vergeeft en al het donkere uitwist.

De kleinste afwijking daarvan zou de wereld in puin moeten leggen, zo helder is alles ingericht en zo wijs.

Maar wie nu nog heel veel van vroeger te vereffenen heeft, moet diegene dan niet moedeloos worden, zal hij niet huiveren voor de aflossing van zijn schulden?

Hij kan er getroost en blijmoedig mee beginnen, kan zonder zorgen zijn, zodra hij *eerlijk wil!* Want een *evenwicht* kan worden geschapen door de tegenstroom van een kracht van het goede willen, die in het geestelijke, evenals andere gedachtevormen, tot leven komt en tot een sterk wapen wordt, in staat elke last van het duister, iedere zwaarte weg te nemen en het «ik» naar het licht toe te leiden!

De kracht van het willen! Een door zovelen niet vermoede macht, die als een nooit falende magneet gelijke krachten tot zich trekt, om zo als een lawine aan te groeien en verenigd met geestelijk met hem overeenkomende krachten in omgekeerde richting werkt, het punt van uitgang weer bereikt, dus de oorsprong of beter gezegd de verwekker treft, en deze ver omhoog heft naar het licht of nog dieper omlaag drukt in slijk en vuil! Al naar de aard, zoals de aanstichter het oorspronkelijk zelf heeft gewild.

Wie deze bestendige, zeker tot stand komende wisselwerking kent, die in de hele schepping ligt, die zich met onwrikbare zekerheid in beweging zet en ontplooit, die weet haar te benutten, moet haar liefhebben, moet haar vrezen! Voor hem komt langzamerhand de onzichtbare wereld om hem heen tot leven; want hij voelt haar werkingen met een duidelijkheid, die iedere twijfel wegneemt.

Hij moet de sterke golven van de nooit aflatende activiteit aanvoelen, die vanuit het grote heelal op hem inwerken, zodra hij daar maar enigszins op let, en voelt tenslotte, dat hij het brandpunt van sterke stromingen vormt als een lens, die zonnestralen opvangt, op één punt verenigt en daar een kracht ontwikkelt, die ontvlammend werkt, die verzegend en vernietigend, maar ook genezend en opwekkend, zegen brengend kan stromen, die ook in staat is een laaiend vuur te ontsteken!

En zulke lenzen bent ook u, in staat door uw willen deze onzichtbare krachtstromingen, die u treffen, tot een macht verenigd uit te zenden voor goede of slechte doeleinden, om de mensheid zegen of ook verderf te brengen. Een laaiend vuur kunt en moet u daarmee ontsteken in de zielen, vuur van geestdrift voor het goede, edele, voor de vervolmaking!

Daarvoor is alleen de kracht van het willen nodig, die de mens in zekere zin tot heer van de schepping maakt, om zo zijn eigen lot te bepalen. Zijn eigen willen brengt hem de vernietiging of de bevrijding! Verschafft hem het loon of de straf zelf, met onverbiddelelijke zekerheid.

Vreest nu niet, dat dit weten u van de Schepper verwijdert, het geloof, dat u tot dusver bezat, verzwakt. Integendeel! De kennis van deze eeuwige wetten, die u zich ten nutte kunt maken, laat u het hele scheppingswerk nog veel verhevener voorkomen, het dwingt door zijn grootsheid de dieper zoekende vol verering op de knieën!

Nooit zal de mens dan iets slechts willen. Hij grijpt met vreugde naar de beste steun, die er voor hem bestaat: naar de liefde! Naar de liefde voor de hele prachtige schepping, liefde voor de naaste, om ook deze naar de heerlijkheid van dit genot, van dit bewustzijn van de kracht te leiden.

HET ZWIJGEN

Komt er opeens een gedachte bij u op, houd deze dan terug, spreek haar niet meteen uit, maar voed haar; want zij wordt dichter door haar zwijgend vast te houden en wint aan kracht zoals stoom onder druk.

De druk en het dichter worden brengen de eigenschap van een magnetische werking voort volgens de wet, dat al het sterkere het zwakke naar zich toe trekt. Gelijksoortige gedachtevormen worden daardoor van alle kanten aangetrokken, vastgehouden, versterken steeds meer de kracht van de eigen, oorspronkelijke gedachte en werken desondanks zo, dat de als eerste voortgebrachte vorm door het erbij komen van vormen van buitenaf wordt bijgeschaafd, verandert en steeds van gedaante wisselt, totdat hij tot rijpheid is gekomen. U voelt dit alles wel in uzelf, maar u denkt steeds dat het alleen uw eigen willen is. *U brengt echter in geen enkel geval alleen uw eigen wil tot uiting, er is altijd iets van buitenaf bij!*

Wat zegt u dit gebeuren?

Dat alleen door het aaneensluiten van vele afzonderlijke eenheden iets volmaakt kan worden geschapen! Geschapen? Is dat juist? Nee, het moet zijn: gevormd! Want niets kan werkelijk nieuw geschapen worden, het gaat bij alles slechts om nieuw vormen, daar alle afzonderlijke eenheden in de grote schepping al bestaan. Alleen moeten deze eenheden dienstbaar gemaakt worden voor de weg van de vervolmaking, wat het aaneensluiten met zich meebrengt.

Aaneensluiting! Ga daar niet te licht aan voorbij, maar tracht u in dit begrip te verdiepen, dat rijpheid en volmaaktheid bereikt worden door aaneensluiting. Deze regel rust in de gehele schepping als een kleinood, dat aan het licht gebracht wil worden! Hij is nauw verbonden met de wet, dat alleen door geven ook kan worden ontvangen! En wat is er nodig om deze regels werkelijk te begrijpen? Dus te beleven? Liefde! En daarom staat de liefde ook als hoogste kracht, als onbegrensde macht in de geheimen van het grote zijn!

Zoals de aaneensluiting bij één enkele gedachte ontwikkelt, slijpt en vormt, zo gaat het met de mens zelf en met de gehele schepping, die met het nimmer eindigende aaneensluiten van bestaande afzonderlijke vormen

door de kracht van het willen tot nieuwe vormen wordt gebracht en zo de weg wordt naar de volmaaktheid.

Eén mens alleen kan u geen volmaaktheid bieden, maar wel de gehele mensheid met haar veelheid van persoonlijke geaardheden! Ieder afzonderlijk heeft iets, dat onvoorwaardelijk tot het geheel behoort. En daardoor komt het ook, dat een hoogstaand iemand die geen aardse begeerten meer kent, de gehele mensheid liefheeft, niet één enkeling, omdat alleen de gehele mensheid de door louteringen vrijgelegde snaren van zijn rijpe ziel kan laten klinken in het akkoord van hemelse harmonie. Hij draagt de harmonie in zich, omdat alle snaren trillen!

Terug naar de gedachte, die vormen van buitenaf aantrok en daardoor sterk en steeds sterker werd. Zij stijgt tenslotte in dicht aaneengesloten krachtgolven boven u uit, doorbreekt de aura van uw eigen persoon en oefent op de wijdere omgeving invloed uit.

Dit noemt de mensheid magnetisme van de persoon. Oningewijden zeggen: «Je straalt iets uit!» Al naar de persoonlijke geaardheid iets on-aangenaams of iets aangenaams. Aantrekkelijk of afstotend. Het wordt gevoeld!

Doch u straalt niets uit! Het proces van het opwekken van dit gevoel in de ander heeft daarin zijn oorsprong, dat u al het geestelijk gelijksoortige magnetisch naar u toe trekt. En dit trekken is voor uw medemensen voelbaar. Maar ook hierin ligt de wisselwerking. Door de verbinding voelt de ander dan duidelijk uw kracht, en de «sympathie» ontwaakt daardoor.

Houdt steeds voor ogen: Al het geestelijke is, naar onze begrippen uitgedrukt, magnetisch, en het is u ook bekend, dat altijd het sterkere het zwakke overwint door het aan te trekken, op te zuigen. Daardoor wordt «de arme (zwakke) ook nog het weinige ontnomen, wat hij heeft». Hij wordt afhankelijk.

Daarin ligt geen onrecht, maar het voltrekt zich volgens de goddelijke wetten. De mens hoeft zich slechts ertoe te zetten, echt te willen, en hij is ertegen beschermd.

Nu zult u wel de vraag opwerpen: Wat gebeurt er dan, wanneer allen sterk willen zijn? Wanneer niemand meer iets kan worden afgenomen? Dan, beste vriend, *zal het een vrijwillige uitwisseling worden*, waaraan de wet ten grondslag ligt, dat alleen door het geven ook kan worden ontvan-

gen. Er ontstaat dus geen stilstand, maar al het minderwaardige is uitgewist.

Zo komt het, dat door traagheid velen afhankelijk van geest worden en tenslotte soms nog maar nauwelijks in staat zijn eigen gedachten te ontwikkelen.

Vooropgesteld moet worden, dat alleen het gelijkgeaarde aangetrokken wordt. Vandaar het spreekwoord: «Soort zoekt soort.» Zo zullen mensen die graag drinken elkaar altijd vinden, hebben rokers onderling «sympathie», evenals klets-kousen, gokkers enzovoort; maar ook edele mensen vinden elkaar in hun streven naar een hoog doel.

Nu gaat het echter verder: Wat geestelijk wordt nagestreefd, komt tenslotte ook *fysiek* tot uitwerking, omdat al het geestelijke tot in het grofstoffelijke doordringt, waardoor wij de wet van de terugwerking erbij in ogenschouw moeten nemen, omdat een gedachte steeds in verbinding blijft met zijn oorsprong en door deze verbinding een terugstraling te weegbrengt.

Ik spreek hier steeds uitsluitend over de *werkelijke* gedachten, die levenskracht van het aanvoelen van de ziel in zich dragen. Niet over de krachtverspilling van de u als werktuig toevertrouwde hersensubstantie, die slechts vluchtige gedachten vormt, die zich in een wilde chaos slechts als schimmige nevels voordoen en gelukkig zeer spoedig weer vergaan. Zulke gedachten kosten u alleen maar tijd en kracht, en u verkwist daarmee een aan u toevertrouwd goed.

Denkt u bijvoorbeeld ernstig over iets na, dan wordt deze gedachte in u sterk magnetisch door de macht van het zwijgen, trekt al het soortgelijke aan en wordt aldus bevrucht. Zij rijpt en treedt buiten de grens van het gewone, dringt daardoor zelfs ook in andere sferen door en ontvangt daarvandaan toevloed van hogere gedachten ... de inspiratie! Daarom moet bij inspiratie de grondgedachte van uzelf uitgaan, in tegenstelling tot bij mediaal ontvangen, moet een brug vormen naar het generzijdse, de geestelijke wereld, om daar bewust uit een bron te putten.

Inspiratie heeft daarom met mediaal ontvangen in het geheel niets te maken.

Daardoor komt de gedachte in u tot rijpheid. U gaat over tot de verwezenlijking ervan en *brenge door uw kracht verdicht* datgene tot uit-

voering, wat reeds in ontelbare afzonderlijke eenheden voordien als gedachtevormen in het heelal zweefde.

Op deze wijze maakt u met wat geestelijk allang bestaat door de samenvoeging en de verdichting *een nieuwe vorm!* Zo wisselen in de gehele schepping altijd slechts de vormen, daar al het andere eeuwig en onverwoestbaar is.

Hoedt u voor verwarde gedachten, voor alle oppervlakkigheid in het denken. Vluchtigheid wreekt zich bitter; want deze zal u snel vernederen tot een strijdtonel van vreemde invloeden, waardoor u gemakkelijk wrelig, humeurig en onrechtvaardig tegenover uw naaste omgeving wordt.

Hebt u een echte gedachte en houdt u daaraan vast, dan moet ten slotte de verzamelde kracht ook naar de verwerkelijking stuwen; want het wordingsproces van alles speelt zich volkomen geestelijk af, *omdat iedere kracht slechts geestelijk is!* Wat voor u dan zichtbaar wordt, zijn altijd slechts de laatste uitwerkingen van een voorafgegaan geestelijk-magnetisch proces, dat zich volgens een vaststaande orde steeds gelijkmatig voltrekt.

Observeer, en wanneer u denkt en voelt, levert dat u spoedig het bewijs, dat al het eigenlijke leven in werkelijkheid *uitsluitend het geestelijke* kan zijn, alleen daarin ligt de oorsprong en ook de ontwikkeling. U moet tot de overtuiging komen, dat alles wat u met de ogen van uw lichaam ziet, in feite slechts uitwerkingen zijn van de eeuwig stuwende geest.

Iedere handeling, zelfs de geringste beweging van een mens, is immers tevoren steeds geestelijk gewild. De lichamen spelen daarbij slechts de rol van door de geest tot leven gebrachte werktuigen, die zelf pas tot verdichting kwamen door de kracht van de geest. Zo ook bomen, stenen en de gehele aarde. Alles wordt door de scheppende geest tot leven gebracht, doorstroomd, gedreven.

Daar echter de gehele materie, dus het aards zichtbare, slechts de uitwerking is van het geestelijke leven, is het voor u niet moeilijk te begrijpen dat overeenkomstig de aard van het ons *direct* omgevende geestelijke leven ook de *aardse omstandigheden* worden gevormd. Wat daaruit logisch voortvloeit, is duidelijk: De mens zelf is door de wijze inrichting van de schepping kracht gegeven, zijn omstandigheden te vormen met de kracht van de Schepper zelf. Gelukkig hij, die haar alleen voor het goede aan-

wendt! Maar wee degeen, die zich laat verleiden haar voor het slechte te gebruiken!

De geest is bij de mensen alleen maar omgeven en verduisterd door het aardse begeren, dat als ballast aan hem hangt, hem belast en omlaagtrekt. Zijn gedachten zijn wilsdaden, waarin kracht van de geest rust. *De mens kan beslissen om goed te denken of slecht, en kan zodoende goddelijke kracht ten goede of ten kwade leiden!* Daarin ligt de verantwoordelijkheid, die de mens draagt; want beloning of straf daarvoor blijven niet uit, omdat alle gevolgen van de gedachten terugkomen bij hun uitgangspunt door de in gang gezette wisselwerking, die nooit faalt en die daarin volkomen onwrikbaar, dus onverbiddelijk is. Daardoor ook niet te beïnvloeden, streng, rechtvaardig! Wordt hetzelfde nu niet ook van God gezegd?

Ook al willen vele tegenstanders van het geloof tegenwoordig van een Godheid niets meer weten, dan kan dit alles toch niets veranderen aan de feiten, die ik heb aangevoerd. De mensen hoeven slechts het woordje «God» weg te laten, zich ernstig in de wetenschap te verdiepen, dan vinden zij *precies hetzelfde*, alleen met andere woorden uitgedrukt. Is het niet belachelijk daar dan nog over te twisten?

Om de natuurwetten kan geen mens heen, niemand kan tegen die stroom in zwemmen. God is de kracht die de natuurwetten aandrijft; de kracht die nog niemand heeft begrepen, niemand heeft gezien, maar waarvan iedereen de *uitwerkingen* dagelijks, ieder uur, ja zelfs in elk onderdeel van een seconde zien moet, aanvoelt en waarneemt, wanneer hij slechts zien *wil*, in zichzelf, in ieder dier, iedere boom, iedere bloem, iedere vezel van een blad wanneer dit zwellend uit de knop breekt om aan het licht te komen.

Is het geen blindheid zich hiertegen hardnekkig te verzetten, terwijl iedereen, ook deze koppige loochenaars *zelf*, het bestaan van deze kracht bevestigt, erkent? Wat is het, dat hen belet om deze door hen erkende kracht nu God te noemen? Is het kinderlijke koppigheid? Of een zekere schaamte, te moeten toegeven, dat zij al die tijd hardnekkig probeerden iets te verloochenen, waarvan het bestaan hun altijd al duidelijk is geweest?

Wel niets van dit alles. De oorzaak zal daarin liggen, dat de mensheid van zovele kanten verwrongen beelden van de grote Godheid worden

voorgehouden, waarmee zij bij ernstig onderzoek niet kon instemmen. De alomvattende en alles doordringende kracht van de Godheid moet immers verkleind en van haar waarde beroofd worden bij de poging haar in een beeld te persen!

Bij diep nadenken laat geen enkel beeld zich daarmee in overeenstemming brengen! Juist omdat ieder mens de godsgedachte in zich draagt, verzet hij zich intuïtief tegen de inperking van de grote, niet te bevatten kracht, die hem heeft voortgebracht, die hem leidt.

Het *dogma* draagt de schuld bij een groot deel van hen, die in hun verzet aan ieder doel voorbij proberen te gaan, heel vaak tegen de in hun innerlijk levende zekerheid.

Maar het uur is niet ver, waarin geestelijk ontwaken komt! Waarin men de woorden van de verlosser juist uitlegt, zijn grote verlossingswerk juist begrijpt; want Christus bracht verlossing uit het duister, doordat hij de weg naar de waarheid wees, als mens de weg naar de lichte hoogte toonde! En met het bloed aan het kruis drukte hij er het zegel van zijn overtuiging op!

De waarheid is nog nooit anders geweest dan zij destijds ook reeds was en vandaag is en over tienduizenden jaren nog zal zijn; want zij is eeuwig!

Leert daarom de wetten kennen, die in het grote boek van de gehele schepping liggen. Zich daarnaar voegen betekent: God liefhebben! Want u brengt daardoor geen wanklank in de harmonie, maar draagt ertoe bij om het bruisende akkoord tot zijn grootste hoogte op te voeren.

Of u nu zegt: Ik onderwerp mij vrijwillig aan de bestaande natuurwetten, omdat het voor mijn bestwil is, of dat u zegt: Ik voeg mij naar de wil van God, die zich in de natuurwetten openbaart, of: naar de niet te bevatten kracht, die de natuurwetten aandrijft ... maakt dit uiteindelijk enig verschil? De kracht bestaat en u erkent haar, *moet* haar immers erkennen, omdat u in het geheel niet anders kunt, zodra u er even over nadenkt ... en daarmee erkent u uw God, de Schepper!

En deze kracht werkt in u ook bij het denken! Misbruik haar daarom niet voor het kwade, maar denk het goede! Vergeet nooit: wanneer u gedachten vormt, gebruikt u goddelijke kracht, waarmee u in staat bent het reinste, het hoogste te bereiken!

Probeer daarbij nooit te vergeten, dat alle gevolgen van uw denken

steeds op u terugvallen, al naar de kracht, de omvang en de reikwijdte *van de uitwerking* van de gedachten, zowel in het goede als in het kwade.

Omdat de gedachte echter geestelijk is, keren de gevolgen *geestelijk* terug. Ze treffen u daarom, om het even of dit hier op aarde is of later na uw verscheiden in het geestelijke. Zij zijn, omdat ze geestelijk zijn, immers ook niet aan de materie gebonden. Dat maakt *dat het vergaan van het lichaam de einduitwerking niet opheft!* De vergelding door de terugwerking komt zeker, vroeger of later, hier of ginds beslist.

Er blijft een vaste geestelijke verbinding met al uw werken; want ook de aardse, materiële werken hebben immers een geestelijke oorsprong door de gedachte, die hen voortbracht, en blijven bestaan, ook al is al het aardse vergaan. Daarom wordt terecht gezegd: «Uw werken wachten u op, voor zover de aflossing door de terugwerking u nog niet heeft getroffen.»

Bent u bij een terugwerking nog hier op aarde of opnieuw hier, dan werkt de kracht van de gevolgen uit het geestelijke zich *al naar de aard daarvan* zowel in het goede als in het kwade, door de omstandigheden, uw omgeving of direct bij uzelf, in uw lichaam uit.

Hier zij nog eens speciaal erop gewezen: *Het ware, eigenlijke leven speelt zich geestelijk af!* En dit kent tijd noch ruimte, daarom ook geen scheiding. Het staat boven aardse begrippen. Om die reden treffen de gevolgen u, waar u ook bent, op het tijdstip waarop volgens de eeuwige wet de uitwerking terugkeert naar het uitgangspunt. Niets gaat daarbij verloren, het komt zeker.

Dit geeft nu ook de oplossing voor de al zo vaak gestelde vraag, hoe het komt dat onmiskenbaar goede mensen soms zo zwaar moeten lijden in het leven op aarde, dat het als een onrecht wordt beschouwd. *Dat zijn aflossingen, die hen moeten treffen!*

U kent nu de oplossing van dit vraagstuk; want het lichaam dat u op een bepaald moment draagt, speelt daarbij geen rol. Uw lichaam bent u immers niet zelf, het is niet uw gehele «ik», maar een werktuig dat u koos of dat u moest nemen, al naar de heersende wetten van het geestelijke leven, die u ook kosmische wetten kunt noemen, wanneer zij u zo begrijpelijker voorkomen. Het aardse leven dat u op een bepaald ogenblik doormaakt, is maar een korte spanne van uw eigenlijke bestaan.

Een verpletterende gedachte, wanneer daarbij geen ontsnappen moge-

lijk zou zijn, geen macht die beschermend daar tegenover staat. Hoe menigeen zou moedeloos moeten worden wanneer hij geestelijk ontwaakt, en zou wensen liever nog te blijven slapen in de oude sleur. Hij weet immers niet *wat* hem allemaal te wachten staat, wat hem nog treft door een terugwerking van vroeger! Of, zoals de mensen zeggen: «Wat hij nog heeft goed te maken.»

Wees echter niet bezorgd! Met het ontwaken is u in de wijze inrichting van de grote schepping ook een weg gewezen door die *kracht van het goede willen*, waarop ik reeds in het bijzonder heb gewezen, die de gevaren van het zich uitwerkende karma vermindert of geheel terzijde schuift.

Ook dat legde de Geest van de Vader in uw hand. De kracht van het goede willen vormt een ring om u heen, die in staat is opdringend kwaad te ontbinden of dit in ieder geval in zeer hoge mate verzwakt, net zoals ook de atmosfeer de aardbol beschermt.

En de kracht van het goede willen, deze grote bescherming, wordt gevoed en versterkt door de macht van het zwijgen.

Daarom roep ik u, zoekenden, nog eens dringend toe:

«Houdt de haard van uw gedachten rein en oefent daarna in de eerste plaats de grote macht van het zwijgen uit, wanneer u omhoog wilt komen.»

De Vader heeft de kracht voor alles reeds in u gelegd! U hoeft deze alleen maar te gebruiken!

DE WEG OMHOOG

Verstrikt u niet in een net, gij die naar inzicht streeft, maar wordt ziende!

Een onherroepelijke aflossingsdwang drukt door de eeuwige wet op u, die u nooit op anderen kunt afwentelen. Wat u op u laadt door uw gedachten, woorden of daden, kan niemand anders aflossen dan u zelf! Bedenkt, anders zou de goddelijke gerechtigheid slechts een holle klank zijn, met haar ook al het andere ineenstorten.

Daarom maakt u vrij! Laat geen ogenblik meer voorbijgaan om het einde te markeren van wat u genoodzaakt bent weer af te lossen! De eerlijke wil tot het goede, het betere, die door werkelijk diep gevoeld gebed grotere kracht krijgt, *brengt de verlossing!*

Zonder de eerlijke, vaste wil tot het goede kan de bevrijding van schuld nooit plaatsvinden. Voortdurend zal het lagere zichzelf dan steeds weer nieuwe voeding geven om verder te bestaan en daardoor steeds weer nieuwe bevrijding van schuld vergen, zonder onderbreking, zodat het voortdurend zich vernieuwende u slechts als *één en hetzelfde* onheil of lijden voorkomt! Maar het is een hele keten zonder einde die u steeds opnieuw bindt, nog voordat het voorafgaande kon worden losgemaakt.

Dan komt de verlossing nooit, omdat er voortdurend boetedoening gevegd wordt. Het is als een ketting die u aan de grond vastgeklonken houdt. Daarbij is het gevaar heel groot, dat het nog dieper omlaaggaat. Spant u daarom eindelijk in om het goede te willen, gij die nog in het dezerzijdse of volgens uw begrippen al in het generzijdse bent! Bij aanhoudend goed willen *moet* het einde van al het aflossen komen, omdat hij die het goede wil en daarnaar handelt geen nieuwe voeding verschaft voor een hernieuwde eis om schuld af te lossen. En daardoor komt dan de bevrijding, de verlossing, die het als enige mogelijk maakt omhoog te stijgen naar het licht. *Luistert naar deze waarschuwing! Er is geen andere weg voor u! Voor niemand!*

Daarmee krijgt echter ook iedereen de zekerheid, dat het nooit te laat kan zijn. Wel voor een bepaalde daad, zeker, die hebt u dan goed te maken, te vereffenen, maar op het ogenblik dat uw streven naar het goede in ernst een aanvang neemt, plaatst u de mijlpaal voor het einde van de aflos-

sing van uw schuld, u bent dan zeker dat dit einde eens komen *moet*, en uw weg omhoog zal daarmee beginnen! Dan kunt u vol vreugde alles gaan afwerken wat u hebt af te lossen. Wat u dan nog tegenkomt, geschiedt tot uw heil, brengt voor u het uur van de verlossing, van de bevrijding dichterbij.

Begrijpt u nu hoe belangrijk het is, wanneer ik u aanraad met alle kracht te beginnen met het goede willen, en uw gedachten rein te houden? Hier niet van af te wijken, maar u er met al uw verlangen, al uw energie aan vast te klampen! Het heft u omhoog! Het verandert uzelf en uw omgeving!

Bedenk, dat ieder verblijf op aarde een korte school is, dat met het afleggen van het aardse lichaam voor uzelf geen einde komt. U zult voortdurend leven of voortdurend sterven! Voortdurend geluk genieten of voortdurend lijden!

Wie denkt, dat met de aardse begrafenis ook voor hemzelf alles afgedaan, alles vereffend is, die kan zich beter afwenden en zijns weegs gaan; want daarmee wil hij slechts zichzelf bedriegen. Ontzet zal hij dan tegenover de waarheid staan en zijn lijdensweg ... *moeten* beginnen! Zijn ware zelf, ontdaan van de bescherming van zijn lichaam, waarvan de dichtheid hem als een muur omgaf, wordt dan door het hem gelijkgeaarde aangetrokken, omringd en vastgehouden.

Een begin te maken met de ernstige wil tot het betere, dat hem zou kunnen bevrijden, hoger brengen, wordt voor hem moeilijker, voor lange tijd onmogelijk, omdat hij uitsluitend aan de invloed van de gelijkgeaarde omgeving onderworpen is, die niet een dergelijke met het licht verbonden gedachte in zich draagt, die hem zou kunnen opwekken, ondersteunen. Hij moet dubbel lijden onder alles, wat hij voor zichzelf heeft gevormd.

Om die reden is een omhoogstijgen dan veel moeilijker dan in vlees en bloed, waar goed naast kwaad leeft, wat alleen door de bescherming van het aardse lichaam mogelijk is, omdat ... dit leven op aarde een school is, waarbij ieder «ik» de mogelijkheid is gegeven zich verder te ontwikkelen volgens zijn vrije wil.

Spant u daarom eindelijk in! De vrucht van iedere gedachte valt op u terug, hier of daarginds, u moet haar tot u nemen! Geen mens kan aan dit feit ontkomen!

Wat baat het u, wanneer u als een struisvogel schuw de kop in het zand tracht te steken voor deze werkelijkheid? Ziet toch de feiten moedig onder ogen! U maakt het u daardoor alleen maar gemakkelijker; want hier kunt u sneller vooruitkomen.

Begint! Maar weest u ervan bewust, dat al het oude moet worden ver-effend. Verwacht niet, zoals vele dwazen, dat het geluk u vervolgens onmiddellijk van alle kanten in de schoot zal vallen. Wellicht heeft menigeen onder u nog een reusachtige keten af te lossen. Maar wie daarom de moed verliest, die schaadt alleen zichzelf, omdat het hem niet bespaard en afgenomen kan worden. Door te talmen maakt hij voor zichzelf alles slechts moeilijker, misschien voor lange tijd onmogelijk.

Een aansporing zou dit voor hem moeten zijn geen uur meer te verliezen; want met de eerste stap begint hij pas te leven! Gelukkig hij, die zich daartoe vermant, het zal van hem afvallen, schakel na schakel. Met reusachtige sprongen kan hij voorwaarts stormen, juichend en dankend ook de laatste hindernissen nemen; want hij wordt vrij!

De stenen, die door zijn vroegere verkeerde handelen voor hem waren opgestapeld als een muur, die het voorwaarts gaan *moest* verhinderen, worden nu niet opeens uit de weg geruimd, maar integendeel met zorg vóór hem neergelegd, opdat hij ze onderkent en overwint, omdat hij zelf al zijn fouten goed moet maken. Maar vol verbazing en bewondering ziet hij spoedig de liefde, die daarbij om hem heen is, zodra hij maar de goede wil toont.

De weg wordt voor hem met tedere behoedzaamheid zo vergemakkelijkt als een moeder dat doet voor haar kind bij de eerste pogingen om te lopen. Zijn er dingen uit zijn vroegere leven, die hem in stilte angst aanjoegen, en die hij liever voor altijd wilde laten rusten ... dan wordt hij daar geheel onverwachts vlak voor geplaatst! Hij moet beslissen, handelen. Zichtbaar wordt hij door het eraan geketend zijn daartoe aangezet. Waagt hij het dan de eerste stap te doen in het vertrouwen op de overwinning van het goede willen, dan ontwart zich de noodlottige knoop, hij gaat er doorheen en is ervan bevrijd.

Doch nauwelijks is deze schuld afgelost, of de volgende komt al in de een of andere vorm op hem af, als het ware verlangend ook te worden vereffend.

Zo springt de ene band na de andere los, die hem benauwde, omlaag moest drukken. Hij voelt zich zo licht! En dit gevoel van lichtheid, dat menigeen onder u zeker al eens heeft beleefd, is geen illusie, maar een werkelijk gebeuren. De aldus van druk bevrijde geest wordt licht en snelt volgens de wet van de geestelijke zwaartekracht omhoog, naar dat gebied, waar hij nu overeenkomstig zijn lichtheid thuishoort.

Zo moet het voortdurend omhooggaan, het verbeide licht tegemoet. Verkeerd willen drukt de geest omlaag en maakt hem zwaar, het goede echter stuwt hem omhoog.

Jezus wees u ook hiervoor al de natuurlijke weg, die feilloos naar het doel leidt; want diepe waarheid ligt besloten in de eenvoudige woorden: «*Hebt uw naaste lief als uzelf!*»

Daarmee gaf hij de sleutel tot de vrijheid, tot de weg omhoog! Omdat als onaantastbaar geldt: Wat u voor uw naaste doet, dat doet u in werkelijkheid slechts voor uzelf! Voor uzelf alleen, daar alles volgens de eeuwige wetten onvoorwaardelijk op uzelf terugvalt, zowel het goede als het kwade, of dit nu hier al is of pas daarginds. Het komt! Daarom is de eenvoudigste weg u daarmee gewezen, hoe u de stap naar het goede willen moet opvatten.

Met uw *wezen* moet u uw naaste geven, door uw aard! Niet zozeer met geld en goed. Dan zouden immers de onbemiddelden van de mogelijkheid om te geven uitgesloten zijn. En in dit wezen, in dit «zich geven» in de omgang met uw naaste, in de voorkomendheid, de achting die u hem vrijwillig bewijst, ligt het «liefhebben», waar ons Jezus op wijst, ligt ook de hulp, die u uw naaste biedt, omdat hij daardoor in staat wordt gesteld zichzelf te veranderen of verder te stijgen op zijn weg omhoog, omdat hij daardoor sterker kan worden.

De terugstralingen hiervan echter heffen u door hun wisselwerking snel omhoog. Door deze krijgt u steeds nieuwe kracht. In een ruisende vlucht kunt u dan het licht tegemoet streven ...

Arme dwazen, die nog kunnen vragen: «Wat win ik ermee, wanneer ik zoveel, waaraan ik van oudsher gewend ben, achterlaat en mijzelf verander?»

Is het een koop die moet worden gesloten? Al zouden zij er slechts als mens bij winnen in de zin van een edeler geaardheid, zou dat al beloning

genoeg zijn. Maar het is oneindig veel meer! Ik herhaal: Met het begin van het goede willen plaatst ieder mens ook de mijlpaal voor het einde van de noodzaak om af te lossen, een noodzaak waaraan hij moet voldoen, die hij nooit kan ontlopen. Geen ander kan in dit opzicht zijn plaats innemen.

Hij bewerkstelligt dus met dit besluit dat het einde van de noodzaak om af te lossen in zicht komt. Dat is zoveel waard dat alle schatten van deze wereld daar niet tegen kunnen opwegen. Hij worstelt zich daarmee vrij van slavenketenen, die hij zelf voortdurend voor zich smeedt. En daarom, staat op uit de slaap, die u krachteloos maakt. Komt eindelijk tot ontwaken!

Weg met de verlammeende roes die de inbeelding doet ontstaan, dat de verlossing door de Heiland een vrijbrief zou zijn, waardoor u zich uw leven lang zorgeloos aan een «ikzucht» mag overgeven, wanneer u tenslotte maar gelovig wordt, omkeert en in het geloof aan de Heiland en zijn werk van deze aarde heengaat! Dwazen om van de Godheid zulk armzalig, gebrekkig stukwerk te verwachten! Daarmee zou immers het kwaad in de hand worden gewerkt! Denkt eraan, maakt u vrij!

VERANTWOORDELIJKHEID

Deze vraag is altijd een van de eerste, omdat verreweg de meeste mensen maar al te graag elke verantwoordelijkheid van zich af zouden willen schuiven en haar op alles behalve op zichzelf zouden willen laden. Dat dit op zichzelf een vermindering van hun eigen waarde is, speelt voor hen daarbij geen rol. In dit opzicht zijn ze werkelijk heel deemoedig en bescheiden, maar alleen om er des te vrolijker en gewetenlozer op los te kunnen leven.

Het zou immers zo mooi zijn, al zijn wensen in vervulling te mogen laten gaan en al zijn begeerten ook ten opzichte van andere mensen rustig ongestraft te mogen botvieren. De aardse wetten kan men indien nodig ontduiken en botsingen vermijden. Mensen die nog handiger zijn kunnen zelfs onder de dekmantel hiervan met veel succes hun slag slaan en van alles doen, wat een morele toets niet zou kunnen doorstaan. Zij hebben daarbij zelfs nog vaak de naam bijzonder capabele mensen te zijn.

Men zou dus met enige slimheid eigenlijk heel prettig volgens zijn eigen opvattingen kunnen leven, wanneer ... er niet ergens iets was, dat een onbehaaglijke gewaarwording opwekte, een zo nu en dan opkomende onrust, omdat sommige dingen toch uiteindelijk wat anders zouden kunnen zijn dan het eigen wensen het doet voorkomen.

En zo is het ook! De werkelijkheid is ernstig en onverbiddelijk. De wensen van de mensen kunnen in dit opzicht geen enkele afwijking te wegbrengen. Onwrikbaar blijft de wet bestaan: «Wat de mens zaait, zal hij veelvoudig oogsten!»

Deze weinige woorden behelzen en betekenen veel meer dan menigeen zich daarbij voorstelt. Haarfijn en nauwkeurig stemmen zij overeen met het werkelijke verloop van de in de schepping rustende wisselwerking. Er zou daarvoor geen betere uitdrukking te vinden zijn. Net zoals de oogst het veelvoud van een zaadkorrel oplevert, zo treft de mens steeds weer in versterkte mate datgene, wat hij door zijn eigen innerlijke gevoelens opwekt en uitzendt, al naar de aard van zijn willen.

De mens draagt dus geestelijk de verantwoordelijkheid voor alles wat hij doet. Deze verantwoordelijkheid begint al bij het besluit, niet pas bij

de volbrachte daad, die immers slechts het gevolg is van het besluit. En het besluit is het ontwaken van een ernstig willen!

Er bestaat geen scheiding tussen het dezerzijdse en het zogenaamde generzijdse, maar alles is slechts één groot zijn. De gehele geweldige, voor de mensen zichtbare en onzichtbare schepping grijpt als een wonderlijk vernuftig, nooit falend raderwerk in elkaar, werkt niet naast elkaar. *Uniforme* wetten dragen het geheel, die als zenuwstrengen alles doordringen, alles bijeenhouden en elkaar wederkerig in gang zetten in voortdurende wisselwerking!

Wanneer nu de scholen en de kerken daarbij spreken van hemel en hel, van God en de duivel, dan is dat juist. Verkeerd is echter een verklaring van goede en kwade krachten. Dat moet iedere ernstig zoekende onmiddellijk op een dwaalspoor en aan het twijfelen brengen; want waar *twee* krachten zijn, zouden logischerwijs ook twee heersers, in dit geval dus twee goden moeten zijn, een goede en een kwade.

En dat is niet het geval!

Er is maar *één* Schepper, één God en derhalve ook maar *één* kracht, die al wat is doorstroomt, tot leven brengt en vooruithelpt!

Deze reine, scheppende godskracht doorstroomt voortdurend de gehele schepping, ligt in haar, is niet van haar te scheiden. Overal is zij te vinden: in de lucht, in elke waterdruppel, in het zich vormende gesteente, de groeiende plant, het dier en natuurlijk ook in de mens. Er bestaat niets, waarin zij niet is.

En zoals zij alles doorstroomt, stroomt zij ook zonder onderbreking door de mens. Deze is nu van dien aard, dat hij op een lens gelijkt. Zoals een lens de door haar heen stromende zonnestrallen verzamelt en geconcentreerd verder leidt, zodat de verwarmende stralen op één punt verenigd zengen en vuur doen ontvlammen, zo verzamelt de mens door zijn bijzondere gesteldheid de door hem stromende scheppingskracht door zijn aanvoeling en leidt deze geconcentreerd verder door zijn gedachten.

Al naar de aard van dit aanvoelen en de daarmee samenhangende gedachten *leidt* hij aldus de zelfwerkende scheppende godskracht naar een goede of naar een slechte uitwerking!

En dat is de verantwoordelijkheid, die de mens moet dragen! Daarin ligt ook zijn vrije wil!

Gij, die vaak zo krampachtig tracht de juiste weg te vinden, waarom maakt u het uzelf zo moeilijk? Stelt u zich in alle eenvoud het beeld voor, hoe de reine kracht van de Schepper door u heen stroomt en u haar met uw gedachten in de goede of de verkeerde richting leidt. Daarmee hebt u zonder moeite en zonder hoofdbrekens alles!

Bedenkt, dat het aan uw simpele aanvoelen en denken ligt, of deze geweldige kracht nu goed of kwaad in het leven zal roepen. Welk een bevorderende of verderf brengende macht is u daarmee gegeven!

U hoeft u daarbij niet zo in te spannen, dat u het zweet op het voorhoofd uitbreekt, hoeft u niet krampachtig aan een zogenaamde occulte oefening vast te klampen, om door alle mogelijke en onmogelijke lichamelijke en geestelijke kronkelingen de een of andere trede te bereiken, die voor uw werkelijke geestelijke vlucht omhoog volkomen waardeloos is!

Laat deze tijdrovende spelletjes, die al zo vaak een pijnigende kwelling zijn geworden, die niets anders betekenen dan de vroegere zelfgeselingen en kastijdingen in de kloosters. Het is er slechts een andere vorm voor, die u evenmin voordeel kan brengen.

De zogenaamde occulte meesters en leerlingen zijn moderne farizeeërs! In de meest ware zin van het woord. Ze zijn het getrouwe spiegelbeeld van de farizeeërs ten tijde van Jezus van Nazareth.

Bedenkt met zuivere vreugde, dat u zonder moeite door uw eenvoudig, goedwillend aanvoelen en denken in staat bent de enige en geweldige scheppingskracht te leiden. Exact volgens de aard van uw aanvoelen en uw gedachten werkt de kracht dan door. *Zij werkt alleen*, u hoeft haar slechts te leiden.

Dat gebeurt in alle eenvoud en natuurlijkheid! Daarvoor is geen geleerdheid nodig, hoeft men niet eens te kunnen lezen of schrijven. Het is aan *ieder* van u in gelijke mate gegeven! Daarin bestaat geen onderscheid.

Zoals een kind spelend met de schakelaar een elektrische stroom kan inschakelen, die een reusachtige uitwerking heeft, zo is het u gegeven door uw eenvoudige gedachten goddelijke kracht te sturen.

U kunt u daarover verheugen, kunt er trots op zijn, zodra u dit ten goede benut! Maar siddert, wanneer u het nutteloos verspilt of zelfs voor onreine dingen gebruikt! Want de wetten van de wisselwerking, die in de schepping rusten, kunt u niet ontduiken. Al had u de vleugels van de

dageraad, de hand des Heren, wiens kracht u daarmee misbruikt, zou u door deze zelfwerkende wisselwerking treffen, waar u zich ook zou willen verbergen.

Het kwade wordt met dezelfde reine, goddelijke kracht teweeggebracht als het goede!

En deze aan een ieder zelf overgelaten wijze van gebruiken van deze uniforme goddelijke kracht brengt de verantwoordelijkheid met zich mee, die niemand kan ontlopen. Daarom roep ik elke zoekende toe:

«Houdt de haard van uw gedachten rein, u sticht daarmee vrede en zult gelukkig zijn!»

Juicht, gij onwetenden en zwakken; want u is dezelfde macht gegeven als de sterken! Maakt het u dus niet te moeilijk! Vergeet niet, dat de reine, zelscheppende godskracht ook door u stroomt en dat ook u als mensen in staat bent deze kracht een bepaalde richting te geven door de aard van uw innerlijke aanvoelen, dus van uw willen, zowel ten goede als ten kwade, vernietigend of opbouwend, vreugde of leed veroorzakend!

Daar alleen deze ene goddelijke kracht bestaat, is daarmee het geheim opgelost, waarom het duister voor het licht, het kwade voor het goede in iedere ernstige eindstrijd moet wijken. Leidt u de goddelijke kracht ten goede, dan behoudt zij haar oorspronkelijke reinheid onvertroebeld en ontwikkelt daardoor een veel sterkere kracht, terwijl met de vertroebeling in het onreine gelijktijdig een verzwakking ontstaat. Zo zal in een eindstrijd de *reinheid* van de kracht altijd de doorslag geven en beslissend zijn.

Wat goed is en wat kwaad, dat voelt iedereen tot in zijn vingertoppen, onuitgesproken. Daarover te piekeren zou slechts verwarring stichten. Somber piekeren is krachtverspilling, als een poel, een taai moeras, dat al wat in zijn bereik komt, verlamd omklemt en verstikt. Frisse opgewektheid verbreekt evenwel de ban van het piekeren. U hoeft niet treurig en bedrukt te zijn!

Ieder ogenblik kunt u de weg naar de hoogte beginnen en wat voorbij is goedmaken, wat het ook is! Denkt er slechts aan hoe de zuivere godskracht u steeds doorstroomt, dan schrikt u zelf ervoor terug deze reinheid in vuile kanalen van slechte gedachten te leiden, omdat u zonder enige inspanning op dezelfde wijze het hoogste en edelste kunt bereiken.

VERANTWOORDELIJKHEID

U hoeft immers slechts te *leiden*, de kracht werkt dan zelf in de door u gewilde richting.

U hebt daarmee het geluk of het ongeluk in eigen hand. Heft daarom trots het hoofd op, met vrije en moedige blik. Het kwaad kan u niet naderen, als u het niet roept! Zoals u het *wilt*, zal het u vergaan!

LOT

De mensen spreken van een verdiend en een onverdiend lot, van beloning en straf, vergelding en karma.

Dat zijn allemaal slechts deelaanduidingen van een in de schepping rustende wet: *de wet van de wisselwerking!*

Een wet, die vanaf het oerbegin in de gehele schepping ligt, die met het grote, nooit eindigende ontstaan onlosmakelijk werd verweven als een noodzakelijk deel van het scheppen zelf en van de ontwikkeling. Als een reusachtig systeem van de fijnste zenuwdraden draagt en bezielt zij het geweldige heelal en bevordert voortdurende beweging, een eeuwig geven en nemen!

Eenvoudig en natuurlijk en toch zo treffend heeft Christus Jezus het al gezegd: «*Wat de mens zaait, dat zal hij oogsten!*»

Deze weinige woorden geven het beeld van het werken en leven in de gehele schepping zo briljant weer, dat het nauwelijks beter kan worden gezegd. Onverbrekelijk is de betekenis van de woorden met het zijn verbonden. Onwrikbaar, onaantastbaar, niet te beïnvloeden in de voortdurende uitwerking.

U kunt het zien, wanneer u zien *wilt!* Begint hiermee bij het waarnemen van de voor u nu zichtbare omgeving. Wat u natuurwetten noemt, zijn immers de goddelijke wetten, zijn de wil van de Schepper. U zult snel inzien, hoe ononderbroken zij voortdurend werkzaam zijn; want als u tarwe zaait, zult u geen rogge oogsten en als u rogge strooit, kan daaruit geen rijst ontstaan!

Dat is voor ieder mens zo vanzelfsprekend, dat hij daarbij in het geheel niet nadenkt over het eigenlijke gebeuren. Daardoor wordt hij zich van de daarin rustende strenge en grote wet in het geheel niet bewust. En toch staat hij daarbij voor de oplossing van een raadsel, dat voor hem geen raadsel hoeft te zijn.

Dezelfde wet nu, die u hierbij kunt waarnemen, doet zich met dezelfde zekerheid en kracht ook bij de teerste dingen gelden, die u slechts door een vergrootglas kunt zien, en nog verdergaand in het fijnstoffelijke deel van de gehele schepping, dat verreweg het grootste is. In *ieder* gebeuren

doet het zich onveranderlijk voor, ook in de teerste ontwikkeling van uw gedachten, die immers ook nog een zekere stoffelijkheid hebben.

Hoe hebt u zich kunnen inbeelden, dat het juist daar anders zal zijn, waar u het graag anders zou willen hebben? Uw twijfels zijn in werkelijkheid niets anders dan uitgesproken innerlijke wensen!

Het is in het gehele voor u zichtbare en onzichtbare zijn niet anders dan dat iedere soort dezelfde soort voortbrengt, om het even van welke stof het is. Even aanhoudend is het groeien en ontwikkelen, het vruchten voortbrengen en het baren van dezelfde soort. Dit gebeuren heeft overal *op dezelfde wijze* plaats, maakt geen onderscheid, laat geen leemte, staat niet stil bij een ander gedeelte van de schepping, maar leidt de werkingen er doorheen als een onbreekbare draad, zonder op te houden of af te knappen.

Ook al isoleerde het grootste deel van de mensheid zich in haar beperking en inbeelding van het heele, toch hebben daarom de goddelijke- of natuurwetten niet opgehouden hen als daarbij behorend te beschouwen, en onveranderlijk rustig en gelijkmatig verder te werken.

De wet van de wisselwerking vereist echter ook, dat de mens alles wat hij zaait, dus daar waar hij aanleiding tot een werking of uitwerking geeft, ook oogsten *moet!*

De mens heeft steeds alleen het vrije besluit, de vrije beslissing bij het begin van elke zaak daarover, waarheen de hem doorstromende alkracht moet worden geleid, in welke richting. De daaruit voortkomende gevolgen van de in de door hem gekozen richting geleide kracht *moet* hij dan dragen. Desondanks volharden velen bij de bewering, dat de mens toch geen vrije wil kan hebben, als hij aan een lotsbeschikking onderworpen is!

Deze dwaasheid heeft slechts ten doel zichzelf te verdoven, of het is een makkend zich voegen in iets onvermijdelijks, een morrende berusting, hoofdzakelijk echter is het een zichzelf verontschuldigen; want elke van deze op hem terugvallende uitwerkingen heeft een begin gehad en bij *dit begin* lag de oorzaak van de latere uitwerking in een voorafgegaane *vrije beslissing* van de mens.

Deze vrije beslissing is eens voorafgegaan aan *elke* wisselwerking, dus aan elke lotsbeschikking! Met een eerste willen heeft de mens telkens

iets voortgebracht, geschapen, waarin hij later, na kortere of langere tijd, zelf eenmaal moet leven. *Wanneer* dit gebeurt, is echter zeer verschillend. Het kan nog in hetzelfde aardse bestaan zijn, waarin het eerste willen het begin daarvan schiep, maar het kan evengoed in de fijnstoffelijke wereld gebeuren na het afleggen van het grofstoffelijk lichaam, of ook nog later wederom in een grofstoffelijk aards bestaan.

De veranderingen spelen daarbij geen rol, ze bevrijden de mens er niet van. Voortdurend draagt hij de verbindingsdraden met zich mee, totdat hij ervan verlost, dat wil zeggen «losgemaakt» wordt door de uiteindelijke uitwerking, die door de wet van de wisselwerking tot stand komt.

Degene die iets vormt is aan zijn eigen werk gebonden, ook al had hij het anderen toegedacht!

Als een mens dus vandaag het besluit neemt een ander kwaad te doen, zij het nu in gedachten, woorden of daden, dan heeft hij daarmee iets «in de wereld geplaatst», ongeacht of het voor iedereen zichtbaar is of niet, of het dus grofstoffelijk of fijnstoffelijk is, het heeft kracht en bijgevolg leven in zich, dat zich in de gewilde richting verder ontwikkelt en actief is.

Hoe nu de uitwerking is op degenen voor wie het bestemd is, ligt geheel aan de gesteldheid van de ziel van de betrokkene, die het daardoor meer of minder schade kan berokkenen, misschien ook andere schade dan gewild werd of ook in het geheel geen; want de zielstoestand van de betrokkene is wederom alleen doorslaggevend voor hemzelf. Niemand is dus aan zulke dingen weerloos prijsgegeven.

Anders vergaat het degene, die door zijn beslissing en zijn willen tot deze beweging aanleiding heeft gegeven, dus de veroorzaker ervan was. Zijn voortbrengsel blijft onvoorwaardelijk met hem verbonden en keert na een korte of lange tocht door het heelal weer tot hem terug, versterkt, als een bij beladen door de aantrekking van het gelijkgeaarde.

De wet van de wisselwerking gaat daarbij in vervulling doordat ieder voortbrengsel bij zijn beweging door het heelal verschillende gelijkgeaardheden aantrekt, of zelf daardoor wordt aangetrokken, en door deze aaneensluiting ontstaat dan een krachtbron, die versterkte kracht van dezelfde soort als vanuit een centrale terugzendt aan al diegenen, die door hun voortbrengsels als aan snoeren verbonden worden met de verzamelplaats van gelijke soorten.

Door deze versterking treedt ook een steeds toenemende verdichting op, totdat er tenslotte een grofstoffelijke neerslag van ontstaat, waarin de vroegere verwekker nu op de destijds door hem gewilde manier zichzelf moet uitleven om er tenslotte van te worden bevrijd.

Dat is het ontstaan en de ontwikkelingsgang van het zo gevreesde en miskende lot! Het is rechtvaardig tot in de kleinste en fijnste schakering, omdat het door het aantrekken van *alleen het gelijkgeearde* in de terugstraling nooit iets anders kan brengen dan wat oorspronkelijk werkelijk zelf werd gewild.

Of dit voor een bepaalde andere persoon bedoeld was of in het algemeen, is daarbij om het even; want dezelfde ontwikkelingsgang heeft natuurlijk ook plaats, wanneer de mens zijn willen niet zozeer op één ander of op meer mensen richt, maar over het algemeen in een bepaald soort willen leeft.

De aard van het willen, waartoe hij voor zichzelf besluit, is beslissend voor de vruchten, die hij uiteindelijk moet oogsten. Zo hangen er talloze fijnstoffelijke draden aan de mens, of hij aan hen, die allemaal datgene op hem laten terugstromen, wat hij ook maar eens heeft gewild. Deze stromingen vormen een brouwsel, dat voortdurend krachtig inwerkt op de vorming van het karakter.

Zo zijn er in de geweldige machinerie van het heelal vele dingen, die meewerken aan hoe het de mens «vergaat», maar er is niets, waartoe de mens niet zelf eerst de aanleiding heeft gegeven.

Hij levert de draden, waaruit op de onvermoeibare weefstoel van het zijn de mantel wordt vervaardigd, die hij moet dragen.

Christus drukte helder en scherp hetzelfde uit, toen hij zei: «Wat de mens zaait, dat *zal* hij oogsten.» Hij zei niet «kan» hij oogsten, maar hij «*zal*». Dat is hetzelfde als: hij *moet* datgene oogsten, wat hij zaait.

Hoe vaak hoort men overigens heel verstandige mensen zeggen: «Dat God zo iets toelaat, is voor mij niet te begrijpen!»

Onbegrijpelijk is het echter, dat mensen zo iets kunnen zeggen! Hoe klein stellen ze zich God voor, wanneer ze aldus spreken. Ze leveren daarmee het bewijs, dat ze zich hem voorstellen als een «*willekeurig* handelende God».

Maar God grijpt in al deze kleine en grote zorgen van de mensen, oor-

logen, ellende en wat er op aarde nog meer gebeurt, helemaal niet direct in! Hij heeft van het begin af aan in de schepping zijn volmaakte wetten geweven, die zelfwerkend hun niet te beïnvloeden werk uitvoeren, zodat alles haarfijn in vervulling gaat, eeuwig op dezelfde wijze tot uitwerking komt, waardoor een bevoorrechting evenzeer is uitgesloten als een benadeling, iedere onrechtvaardigheid onmogelijk blijft.

God hoeft zich daarom dus niet in het bijzonder te bekommeren, zijn werk is zonder leemten.

Een grote fout van zovele mensen is echter, dat zij alleen naar het grofstoffelijke oordelen en zichzelf daarin als middelpunt zien, en tevens met één leven op aarde rekenen, terwijl ze in werkelijkheid al *verschillende* levens op aarde achter zich hebben. Deze, evenals ook de tussenperioden in de fijnstoffelijke wereld, gelden als een zijn dat *één geheel vormt*, waar doorheen de draden zonder af te breken strak zijn getrokken, zodat dus in de uitwerkingen van één bepaald aards bestaan slechts een klein gedeelte van deze draden zichtbaar wordt.

Een grote dwaling is het daarom, te menen, dat met het geboren worden een volkomen nieuw leven begint, dat een kind dus «onschuldig» is en dat alle gebeurtenissen alleen mogen worden berekend naar het korte bestaan op aarde. Als dit werkelijk zo zou zijn, dan zouden vanzelfsprekend bij de bestaande gerechtigheid oorzaken, werkingen en terugwerkingen gezamenlijk binnen de tijdsspanne van één bestaan op aarde moeten vallen.

Wendt u af van deze dwaling. U zult dan snel de nu zo vaak ontbeerde logica en gerechtigheid in alle gebeurtenissen ontdekken!

Velen schrikken daarvan en vrezen wat hen volgens deze wetten in de terugwerking van vroeger nog te wachten staat.

Doch dat zijn onnodige zorgen voor diegenen, die ernst maken met het goede willen; *want in de zelfwerkzame wetten ligt ook tegelijkertijd de zekere waarborg voor genade en vergeving!*

Geheel afgezien van het feit, dat met het krachtige begin van het goede willen dadelijk een grens getrokken wordt voor het punt, waar de keten van de kwade terugwerkingen een einde moet bereiken, treedt nog een ander gebeuren in werking, dat van reusachtige waarde is:

Door het voortdurende goede willen in al het denken en doen stroomt eveneens terugwerkend uit de gelijkgeaarde krachtbron een constante

versterking, zodat het goede steeds sterker wordt in de mens zelf, uit hem naar buiten treedt en vervolgens de fijnstoffelijke omgeving daarnaar vormt, die hem als een beschermend omhulsel omgeeft, net zoals de luchtlaag om de aarde deze bescherming biedt.

Komen er nu slechte terugwerkingen van vroeger ter uitwerking naar deze mens terug, dan glijden ze langs de reinheid van zijn omgeving of omhulsel af en worden zo van hem afgeleid.

Dringen ze echter desondanks dit omhulsel binnen, dan worden de slechte stralingen of meteen vernietigd of tenminste aanmerkelijk verzwakt, waardoor de schadelijke uitwerking in het geheel niet of slechts in zeer geringe mate kan plaatsvinden.

Bovendien is door de verandering die plaats heeft gehad ook de eigenlijke innerlijke mens, waarop de terugstralingen zijn ingesteld, door het aanhoudend streven naar het goede willen veel verfijnder en lichter geworden, zodat hij niet meer gelijkgeaard staat tegenover de grotere dichtheid van slechte of lage stromingen. Net als bij de draadloze telegrafie, wanneer het ontvangstapparaat niet op de sterkte van het zendapparaat is ingesteld.

Het natuurlijke gevolg daarvan is, dat de dichtere stromingen, omdat ze van een andere geaardheid zijn, zich niet kunnen vasthaken en zonder slechte uitwerking, zonder schade aan te richten door hem heen gaan, afgelost door een onbewust uitgevoerde symbolische handeling, over de soorten waarvan ik later eens zal spreken.

Daarom onverwijld aan het werk! De Schepper heeft u in de schepping alles in de hand gegeven. Gebruikt de tijd! Ieder ogenblik bevat voor u het verderf of het gewin!

HOE DE MENS WERD GESCHAPEN

«God schiep de mens naar zijn evenbeeld en blies hem zijn adem in!» Dat zijn twee gebeurtenissen: het scheppen en het leven schenken!

Het verloop van beide was, zoals alles, streng aan de bestaande goddelijke wetten onderworpen. Niets kan de grenzen daarvan overschrijden. Geen enkele goddelijke wilsdaad zal ingaan tegen deze onwrikbare wetten, die de goddelijke wil zelf dragen. Ook iedere openbaring en belofte geschiedt volgens deze wetten en moet dienovereenkomstig in vervulling gaan, niet anders!

Zo is het ook met de menswording op de aarde, die een vooruitgang van de geweldige schepping was, de overgang van het grofstoffelijke naar een heel nieuw, hoger stadium.

Om over de menswording te kunnen spreken is het weten van de fijnstoffelijke wereld vereist; want de mens van vlees en bloed is als een helpende schakel tussen het fijnstoffelijke en het grofstoffelijke scheidingsdeel geschoven, terwijl zijn wortel in het geestelijke blijft.

«God schiep de mens naar zijn evenbeeld!»

Dit scheppen of doen ontstaan was een lange keten van ontwikkeling, die zich strikt binnen de door God zelf in de schepping geweven wetten afspeelde. Door de Allerhoogste ingesteld, werken deze wetten onveranderlijk, ononderbroken aan de vervulling van zijn wil, zelfwerkend als een deel van hem de voleinding tegemoet.

Zo was het ook met de schepping van de mens als kroon op het gehele werk, waarin zich alle geaardheden moesten verenigen, die in de schepping lagen. Daarom werd in de grofstoffelijke wereld, de aards zichtbare materie, langzamerhand in de voortschrijdende ontwikkeling het omhulsel gevormd, waarin een vonk uit het geestelijke kon worden geïncarneerd, die onsterfelijk was.

Door het aanhoudend strevende vormen ontstond mettertijd het hoogst ontwikkelde dier, dat doelbewust al van verschillende hulpmiddelen voor zijn levensonderhoud en verdediging gebruik maakte. Wij kunnen ook tegenwoordig diersoorten waarnemen, die zich van bepaalde hulpmiddelen bedienen om in hun levensbehoeften te voorzien en die bij hun verdediging vaak verbluffende slimheid tonen.

De zojuist genoemde hoogst ontwikkelde dieren, die tijdens de omwentelingen, die op aarde hebben plaats gehad, werden weggenomen, duidt men tegenwoordig aan met de naam «oermensen». Het is echter een grote dwaling hen *voorouders van de mensen* te noemen! Dan zou men met hetzelfde recht de koeien «medemoeders» van de mensheid kunnen noemen, omdat de meeste kinderen in de eerste maanden van hun leven de koemelk voor de opbouw van hun lichaam nodig hebben, dus door deze hulp in leven kunnen blijven en groeien.

Veel meer heeft het edele en denkende dier «oermens» ook niet met de werkelijke mens te maken; want het grofstoffelijke lichaam van de mens is niets anders dan het onmisbare hulpmiddel, dat hij nodig heeft om in het grofstoffelijke aardse in alle richtingen te kunnen werken en zich verstaanbaar te maken.

Met de bewering dat de mens van de aap zou afstammen, wordt letterlijk «het kind met het badwater weggegooid»! Daarmee wordt ver boven het doel gegrepen. Een deelproces tot het volledige gebeuren verheven. De hoofdzaak ontbreekt daarbij!

Het zou kloppen wanneer het lichaam van de mens inderdaad «de mens» was. Het grofstoffelijke lichaam is echter alleen maar zijn mantel, die hij aflegt zodra hij naar de fijnstoffelijkheid terugkeert.

Hoe verliep nu de eerste menswording?

Nadat in de grofstoffelijke wereld met het meest volmaakte dier een hoogtepunt was bereikt, moest er een verandering komen voor de verdere ontwikkeling, opdat geen stilstand zou optreden, die door zijn gevaren tot achteruitgang zou kunnen leiden. En deze verandering was voorzien en kwam:

Als geestvonk uitgegaan, omlaagzinkend door de fijnstoffelijke wereld, daarbij alles omhoogheffend, stond op de grens daarvan op het ogenblik, dat het grofstoffelijk-aardse omhulsel opstijgend in zijn ontwikkeling het hoogtepunt had bereikt, de fijnstoffelijk-geestelijke mens eveneens geheel klaar om zich met het grofstoffelijke te verbinden, om dit vooruit te helpen en omhoog te heffen.

Terwijl dus het omhulsel in de grofstoffelijkheid tot rijpheid was gekomen, had de ziel zich in de fijnstoffelijkheid zo ver ontwikkeld, dat zij voldoende kracht bezat om bij de intrede in het grofstoffelijke omhulsel haar zelfstandigheid te behouden.

De verbinding van deze beide delen betekende nu een inniger vereniging van de grofstoffelijke wereld met de fijnstoffelijke wereld tot omhoog in het geestelijke.

Pas dit gebeuren was de geboorte van de mens!

De verwekking zelf is ook nu nog bij de mensen een zuiver dierlijke daad. Hogere of lage gevoelens daarbij hebben met de daad zelf niets te maken, maar zij brengen geestelijk iets teweeg waarvan de uitwerking door de *aantrekking* van het absoluut gelijkgeaarde van grote betekenis wordt.

Van zuiver dierlijke aard is ook de ontwikkeling van het lichaam tot halverwege de zwangerschap. Zuiver dierlijk is eigenlijk niet de juiste uitdrukking, maar ik zal het voorlopig met zuiver grofstoffelijk aanduiden en er in latere voordrachten pas dieper op ingaan.

Halverwege de zwangerschap, bij een bepaalde rijpheid van het zich ontwikkelende lichaam, wordt de voor de geboorte bestemde geest geïncarneerd, die zich tot dat ogenblik veel in de nabijheid van de aanstaande moeder ophoudt. Het intreden van de geest veroorzaakt de eerste bewegingen van het kleine, zich ontwikkelende grofstoffelijke lichaam, dus de eerste bewegingen van het kind.

Dan ontstaat ook het eigenaardige geluksgevoel bij de zwangere vrouw, bij wie vanaf dit ogenblik heel andere innerlijke gevoelens optreden: het zich bewust zijn van de nabijheid van een tweede geest in haar, het voelen daarvan. En al naar de aard van de nieuwe, tweede geest in haar zullen ook haar eigen gevoelens zijn.

Zo is het verloop bij elke menswording. Maar nu weer terug naar de eerste menswording.

De grote mijlpaal in de ontwikkeling van de schepping was dus gekomen: aan de ene kant stond in de grofstoffelijke wereld het hoogst ontwikkelde dier, dat het grofstoffelijke lichaam als omhulsel voor de komende mens moest leveren, aan de andere kant stond in de fijnstoffelijke wereld de ontwikkelde mensziel, die op de verbinding met het grofstoffelijke omhulsel wachtte, om daarmee al het grofstoffelijke een verdere impuls voor het doorgloeien met de geest te geven.

Toen nu een verwekkingsdaad tussen het edelste paar van deze hoog ontwikkelde dieren plaatsvond, werd op het tijdstip van de incarnering niet

zoals tot dusver een dierenziel, maar in plaats hiervan de daarvoor gereedstaande mensziel geïncarneerd, die de onsterfelijke geestvonk in zich droeg. De fijnstoffelijke menszielen met overwegend positief ontwikkelde eigenschappen incarneerden zich overeenkomstig de gelijkgeaardheid in mannelijke dierenlichamen, die met overwegend negatieve, teerdere eigenschappen in de hun aard meer nabijkomende vrouwelijke lichamen.

Dit gebeuren biedt geen houvast aan de bewering dat de mens, die zijn werkelijke oorsprong in het geestelijke heeft, zou afstammen van het dier «oermens», dat slechts het grofstoffelijke overgangsomhulsel daarvoor kon leveren. Ook tegenwoordig komt de meest verstokte materialist niet op de gedachte zich als onmiddellijk verwant met een dier te beschouwen en toch is nu evenals toen een nauwe lichamelijke verwantschap, dus een grofstoffelijke gelijkgeaardheid aanwezig, terwijl de werkelijk «levende» mens, dus het eigenlijke geestelijke «ik» van de mens in het geheel geen gelijkgeaardheid heeft met het dier of daarvan is afgeleid.

Na de geboorte van de eerste aardemens stond deze nu in werkelijkheid alleen, ouderloos, daar hij de dieren ondanks hun hoge ontwikkeling niet als ouders kon beschouwen en hij geen gemeenschap met hun kon vormen.

Dat had hij ook niet nodig; want hij was geheel aanvoelingsmens en leefde als zodanig tevens in de fijnstoffelijke wereld, die hem waarden verschaftte, die al het andere aanvulden.

De afsplitsing van de vrouw van de eerste mens was een fijnstoffelijk-geestelijk gebeuren. Het gebeurde niet grofstoffelijk-aards, zoals immers de aanduidingen in de Bijbel en oude religieuze geschriften grotendeels alleen op geestelijke en fijnstoffelijke voorvallen betrekking hebben. De mens als zodanig stond alleen en gebruikte bij zijn ontwikkeling voornamelijk het grovere, strengere aanvoelen voor zijn levensonderhoud, waardoor het teerdere aanvoelen steeds meer werd verdrongen en geïsoleerd, totdat het zich als het teerdere gedeelte van de geestelijke mens geheel afscheidde.

Dit tweede deel nu werd om niet onwerkzaam in het grofstoffelijke te blijven, waar het voor de omhoogheffing onvoorwaardelijk in de eerste plaats nodig was, in een tweede omhulsel geïncarneerd, dat overeenkomstig zijn fijnheid van het vrouwelijke geslacht was, terwijl het grovere aan-

voelen bij de grofstoffelijk sterkere man bleef. Geheel in overeenstemming met de wetten van de fijnstoffelijke wereld, waarin alles zich onmiddellijk vormt, vertoont het tere en zwakke zich in vrouwelijke vormen, het strenge en sterke in mannelijke.

De vrouw zou nu in werkelijkheid door haar meer waardevolle geestelijke eigenschappen volmaakter moeten en kunnen zijn dan de man, als ze zich maar had ingespannen om het haar gegeven aanvoelen meer en meer harmonisch te louteren, waardoor zij een macht zou zijn geworden, die diep ingrijpend en sterk vooruithelpend in de hele grofstoffelijke schepping moest werken.

Helaas echter heeft juist zij in de eerste plaats gefaald, daar zij zich tot speelbal van de haar toebedeelde sterke aanvoelingskrachten liet worden, die zij bovendien nog vertroebelde en verontreinigde door gevoel en fantasie.

Welk een diepe betekenis ligt in het bijbelse verhaal van het snoepen van de boom der kennis! Hoe de vrouw door de slang daartoe aangespoord de man de appel aanreikte. Beter zou dit gebeuren in de stoffelijkheid waarlijk niet in een beeld kunnen worden weergegeven.

Het aanreiken van de appel, uitgaande van de vrouw, was het zich bewust worden van de vrouw van haar aantrekkelijkheid voor de man en het *doelbewust gebruik maken* daarvan. Het aannemen en eten door de man echter was zijn ingaan daarop met de ontwakende drang, de aandacht van de vrouw alleen op zichzelf te vestigen, terwijl hij begon zich begerenswaardig te maken door schatten te verzamelen en het verwerven van allerlei waardevols.

Daarmee begon het aankweken van het verstand met de daarmee gepaard gaande verschijnselen van gewinzucht, leugen, onderdrukking, waaraan de mensen zich tenslotte volledig onderwierpen en zich zodoende vrijwillig tot slaaf van hun werktuig maakten.

Maar met het verstand als heerser ketenden zij zich als onvermijdelijk gevolg, overeenkomstig de gesteldheid daarvan, ook vast aan ruimte en tijd, en verloren daarmee de mogelijkheid iets te begrijpen of te beleven, dat boven ruimte en tijd is verheven, zoals al het geestelijke, fijnstoffelijke.

Dat was de volledige *afscheiding* van het eigenlijke paradijs en van de fijnstoffelijke wereld, die zij over zichzelf afgeroepen hadden; want nu was het onafwendbaar, dat zij al het fijnstoffelijke, dat noch het aardse

begrip van ruimte noch dat van tijd kent, vanwege hun door het verstand vast aan het aardse gebonden en daardoor nauw begrensde horizon van hun begripsvermogen niet meer konden «verstaan».

Zo werden voor de verstandsmensen de belevenissen en het innerlijk zien van de aanvoelingsmensen evenals de niet begrepen overleveringen tot «sprookjes». De in aantal steeds toenemende materialisten, dus die mensen, die alleen nog maar in staat zijn de grove, aan aardse ruimte en tijd gebonden materie te erkennen, lachten tenslotte spottend om de idealisten, voor wie door hun veel grotere en uitgebreide innerlijke leven de weg naar de fijnstoffelijke wereld nog niet geheel was afgesloten, scholden hen uit voor dromers, als ze hen al niet narren of zelfs bedriegers noemden.

Dat alles was een ontwikkeling van lange duur, die miljoenen jaren omvat.

Maar nu staan we eindelijk vlak voor het uur, waarop het volgende grote tijdperk in de schepping aanbreekt, dat een absolute opbloei betekent en datgene brengt, wat al het eerste tijdperk van de menswording had moeten brengen: de geboorte van de vergeestelijkte volwaardige mens! Van die mens, die vooruithelpend en veredelend op de hele grofstoffelijke schepping inwerkt, zoals het eigenlijke doel van de mensen op de aarde is.

Dan is er geen ruimte meer voor de materialist, die alles omlaag drukt en die aan slechts aardse begrippen van ruimte en tijd geketend is. Een vreemde zal hij zijn in alle landen, zonder vaderland. Hij zal verdorren en vergaan als het kaf, dat van het koren wordt gescheiden. Pas op, dat gij bij deze scheiding niet te licht wordt bevonden!

DE MENS IN DE SCHEPPING

De mens moet eigenlijk niet leven volgens de tot dusver geldende begrippen, maar meer *aanvoelingsmens* zijn. Daardoor zou hij een noodzakelijke schakel vormen voor de verdere ontwikkeling van de gehele schepping.

Omdat hij het fijnstoffelijke van het generzijdse en het grofstoffelijke van het dezerzijdse in zich verenigt, is het hem mogelijk beide te overzien en beide gelijktijdig te beleven. Daartoe staat hem nog een werktuig ter beschikking, dat hem aan de top van de gehele grofstoffelijke schepping plaatst: het verstand. Met dit werktuig is hij in staat richting te geven, dus te leiden.

Het verstand is het hoogste aardse en moet het *stuur* zijn door het leven op aarde, terwijl de *drijvende kracht* de aanvoeling is, die haar oorsprong heeft in de geestelijke wereld. De basis van het verstand is dus het lichaam, maar de basis van de aanvoeling is de geest.

Het verstand is aan het aardse begrip van ruimte en tijd gebonden, zoals al het aardse, als product van de hersenen die tot het grofstoffelijke lichaam behoren. Het verstand zal nooit los van ruimte en tijd kunnen werken, hoewel het op zichzelf fijnstoffelijker is dan het lichaam, maar toch nog te dicht en te zwaar om zich boven aardse begrippen van ruimte en tijd te verheffen. Het is dus volkomen aan de aarde gebonden.

De aanvoeling echter (niet het gevoel) is ruimte- en tijdloos, komt derhalve uit het geestelijke.

Aldus toegerust kon de mens innig verbonden zijn met het meest fijnstoffelijke, ja zelfs voeling hebben met het geestelijke zelf en toch te midden van al het aardse, grofstoffelijke, leven en werken. Alleen de mens is op deze wijze toegerust.

Hij alleen moest en kon de gezonde, frisse verbinding vormen als de enige brug tussen de lichte hoogten en het grofstoffelijke aardse! *Door hem alleen met de hem eigen geaardheid kon het reine leven vanuit de lichtbron tot in het diepste grofstoffelijke omlaag en van daaruit weer omhoog stromen in de heerlijkste, harmonische wisselwerking!* Hij staat verbindend tussen beide werelden, zodat deze door hem tot één wereld zijn samengesmeed.

Hij vervulde evenwel deze opgave *niet*. Hij *scheidde* deze beide werelden in plaats van ze stevig verenigd te houden. *En dat was de zondeval!* –

De mens was door zijn zoëven uitgelegde geaardheid feitelijk tot een soort heerser over de grofstoffelijke wereld aangewezen, omdat de grofstoffelijke wereld van zijn bemiddeling afhankelijk is, in zoverre dat zij al naar zijn aard gedwongen was mee te lijden of door hem kon worden omhooggeheven, al naar gelang de stromingen uit de licht- en levensbron *rein* door de mensheid konden vloeien of niet.

De mens *verhinderde* echter het voor de fijnstoffelijke en voor de grofstoffelijke wereld noodzakelijke vloeien van deze wisselstroom. Zoals nu een goede bloedsomloop het lichaam fris en gezond houdt, zo is het ook met de wisselstroom in de schepping. Een belemmering moet verwarring veroorzaken en ziekte, die uiteindelijk tot catastrofes leidt.

Dit ernstige falen van de mens kon gebeuren, omdat hij het verstand, dat slechts uit het grofstoffelijke komt, niet alleen als werktuig gebruikte, maar zich er volledig aan onderwierp en *dat* tot heerser over alles maakte. Hij maakte zich daardoor tot slaaf van zijn werktuig en werd slechts verstandsmens, die zich trots materialist pleegt te noemen!

Doordat de mens zich nu geheel aan het verstand onderwierp, ketende hij zichzelf aan al het grofstoffelijke. Evenals het verstand niets kan begripen van wat boven het aardse begrip van ruimte en tijd uitgaat, zo kan vanzelfsprekend ook hij dat niet, die zich daaraan volledig onderwierp. Zijn horizon, dus zijn begripsvermogen, werd kleiner ten gevolge van het begrensde vermogen van het verstand.

De verbinding met het fijnstoffelijke was daardoor verbroken, een muur opgetrokken, die almaar dichter en dichter werd. Daar nu de levensbron, het oerlicht, God, ver boven ruimte en tijd verheven is en nog ver boven het fijnstoffelijke staat, moet vanzelfsprekend door de binding van het verstand elk contact zijn afgesneden. Om deze reden is het voor de materialist in het geheel niet mogelijk God te erkennen.

Het eten van de boom der kennis was niets anders dan het aankweken van het verstand. De daarmee verbonden scheiding van het fijnstoffelijke betekende tevens het afsluiten van het paradijs als natuurlijk gevolg. De mensen sloten zich zelf uit, doordat ze zich door het verstand geheel naar

het grofstoffelijke keerden, zich dus vernederden en vrijwillig of volgens eigen keuze knechtten.

Waar toe leidde dit echter? De zuiver materialistische, dus aan de aarde gebonden, op lage trap staande gedachten van het verstand met al hun nevenverschijnselen als zucht naar bezit en gewin, leugen, roof, onderdrukking, zinnelijke lust enzovoorts, *moesten* de onverbiddelijke wisselwerking van het gelijkgeaarde teweegbrengen, die alles dienovereenkomstig vormde, de mensen voortdreef, en zich tenslotte over alles zal ontladen met ... vernietiging!

Een wereldgericht, dat volgens de bestaande scheppingswetten niet te vermijden is. Zoals bij een onweer, dat zich samenpakt en tenslotte ontlading en vernietiging moet brengen. Tegelijkertijd echter ook reiniging!

De mens diende niet, zoals nodig was, als verbindingsschakel tussen de fijnstoffelijke en grofstoffelijke delen van de schepping, liet de steeds verfrissende, bezielende en helpende noodzakelijke wisselstroom niet door, maar scheidde de schepping in twee werelden, doordat hij zich aan de verbinding onttrok en zich geheel aan het grofstoffelijke ketende. Daardoor moesten beide werelddelen langzamerhand ziek worden.

Het deel, dat de lichtstroom geheel moest ontberen, of door de enkele mensen, die nog verbinding gaven, te zwak ontving, natuurlijk veel ernstiger. Dat is het grofstoffelijke deel, dat daarom een vreselijke crisis tegemoet gaat en door geweldige koortsrillingen geteisterd zal worden, totdat al het zieke daarin vernietigd is en door een nieuw, sterk toestromen uit de oerbron eindelijk gezond kan worden.

Wie wordt daarbij echter vernietigd?

Het antwoord daarop ligt in het natuurlijke gebeuren zelf: elke *diep gevoelde* gedachte neemt dadelijk door de in hem levende scheppende kracht een met de inhoud van die gedachte overeenkomende fijnstoffelijke vorm aan, blijft steeds als door een snoer met zijn verwekker verbonden, wordt echter van hem af en naar buiten getrokken door de aantrekkingskracht van het gelijkgeaarde in al het fijnstoffelijke en gedreven door het heelal met de daarin onafgebroken pulserende stromingen, die zich zoals alles in de schepping ellipsvormig bewegen.

Zo komt de tijd, waarin de in het fijnstoffelijke tot leven gekomen en tot werkelijkheid geworden gedachten met de onderweg aangetrokken ge-

lijke geaardheden op hun oorsprong en *uitgangspunt terugvallen*, daar zij ondanks hun zwerftocht daarmee in verbinding blijven om zich nu daar te ontladen, tot uitwerking te komen.

De vernietiging zal dus in de *eerste plaats* bij de nu te verwachten laatste algehele uitwerking diegenen treffen, die door hun denken en aanvoelen dit hebben verwekt en onafgebroken hebben gevoed. Dat het schadebrengende, terugkerende geweld nog wijder kringen bestrijkt en zijdelings ook diegenen raakt, die maar enigszins gelijkgeaard zijn met deze mensen, is onvermijdelijk.

Dan echter zullen de mensen *datgene* vervullen, wat ze in de schepping moeten vervullen. Zij zullen de schakel zijn, zullen door hun aanleg uit het geestelijke putten, dus zich door het gereinigde aanvoelen laten leiden en dit overbrengen op het grofstoffelijke, dus aardse, waarbij ze het verstand en de opgedane ervaringen slechts als werktuig daarvoor gebruiken om, rekening houdend met al het aardse, dit zuivere aanvoelen in het grofstoffelijke leven door te voeren, waardoor de gehele grofstoffelijke schepping voortdurend vooruitgeholpen, gereinigd en omhooggeheven wordt.

Daardoor kan ook in de wisselwerking iets gezonders terugstromen van het grofstoffelijke naar het fijnstoffelijke, en er zal een nieuwe, één geheel vormende en harmonische wereld ontstaan.

De mensen zullen door de juiste vervulling van hun werkzaamheid de verbeide volwaardige en edele mensen zijn; want ook zij verkrijgen door de juiste instelling in het grote scheppingswerk heel andere krachten dan tot dusver, die hen voortdurend tevredenheid en gelukzaligheid laten beleven.

INHOUDSOVERZICHT VAN DE VOORDRACHTEN
«IN HET LICHT DER WAARHEID»

DEEL I

Ten Geleide!	19. Er was eens...!
1. Wat zoekt gij?	20. Dwalingen
2. De roep om de helper	21. Het mensenwoord
3. De antichrist	22. De vrouw van de naschepping
4. Zedelijkheid	23. Overgave
5. Ontwaakt!	24. Traagheid van geest
6. Het zwijgen	25. De aardemens tegenover zijn God
7. De weg omhoog	26. Al het dode in de schepping zal worden opgewekt, opdat het zich berechte!
8. Eredienst	27. Het Boek des Levens
9. Verstarring	28. Het Rijk der Duizend Jaren
10. Kinderlijkheid	29. Een noodzakelijk woord
11. Kuisheid	30. De grote komeet
12. De eerste schrede	31. De wereldleraar
13. De wereld	32. De vreemdeling
14. De ster van Bethlehem	33. Redding! Verlossing!
15. De strijd	34. De taal des Heren
16. Moderne geesteswetenschap	
17. Verkeerde wegen	
18. Wat scheidt zovele mensen thans van het licht?	

DEEL II

1. Verantwoordelijkheid	6. God
2. Lot	7. De innerlijke stem
3. Hoe de mens werd geschapen	8. De religie der liefde
4. De mens in de schepping	9. De verlosser
5. Erfzonde	10. Het geheim van de geboorte

11. Is occulte scholing aan te raden?	39. Het verschil in oorsprong tussen mens en dier
12. Spiritisme	40. De scheiding tussen mensheid en wetenschap
13. Aan de aarde gebonden	41. Geest
14. Is geslachtelijke onthouding bevorderlijk voor de geest?	42. Scheppingsontwikkeling
15. Gedachtevormen	43. Ik ben de Heer, uw God!
16. Waak en bid!	44. De onbevleete ontvangenis en de geboorte van de Godszoon
17. Het huwelijk	45. De kruisdood van de Godszoon en het avondmaal
18. Het recht van het kind ten aanzien van de ouders	46. Kom af van het kruis!
19. Het gebed	47. Dit is mijn vlees! Dit is mijn bloed!
20. Het Onze Vader	48. Opstanding van het aardse lichaam van Christus
21. Aanbedding van God	49. De mening van de mens en de wil van God in de wet van de wisselwerking
22. De mens en zijn vrije wil	50. De Mensenzoon
23. Ideale mensen	51. De seksuele kracht en haar betekenis voor het geestelijk omhoogstijgen
24. Werpt alle schuld op Hem	52. Ik ben de opstanding en het leven, niemand komt tot de Vader dan door mij!
25. De misdaad van de hypnose	53. Grofstoffelijkheid, fijnstoffelijkheid, stralingen, ruimte en tijd
26. Astrologie	54. De dwaling van het helderzien
27. Symboliek in het lot van de mens	55. Soorten van helderzien
28. Geloof	56. In het rijk der demonen en fantomen
29. Aardse goederen	
30. De dood	
31. Overleden	
32. Wonderen	
33. De doop	
34. De Heilige Graal	
35. Het geheim Lucifer	
36. De gebieden van het duister en de verdoemenis	
37. De gebieden van het licht en het paradijs	
38. Wereldgebeuren	

57. Occulte scholing, vleesvoeding of plantaardige voeding	64. Geslacht
58. Heilmagnetisme	65. Kan ouderdom een belemme- ring vormen voor geestelijk omhoogstijgen?
59. Leeft in het heden!	66. Vader, vergeef hun; want zij weten niet, wat zij doen!
60. Wat moet een mens doen om te kunnen ingaan in het godsrijk?	67. Goden - Olympus - Walhalla
61. U ziet de splinter in het oog van uw broeder, en let niet op de balk in uw eigen oog!	68. Schepsel mens
62. De strijd in de natuur	69. En duizend jaren zijn als één dag!
63. Uitstorting van de Heilige Geest	70. Aanvoeling
	71. Het leven

DEEL III

1. In het land van de schemering	16. Ziet, gij mens, hoe u uw weg door de schepping moet gaan, opdat de lotsdraden uw om- hoogstijgen niet belemmeren maar bevorderen!
2. Piekeraars	17. Een nieuwe wet
3. Vrijwillige martelaren, religieuze fanatici	18. Plicht en trouw
4. Dienaren van God	19. Schoonheid der volkeren
5. Instinct van de dieren	20. Het is volbracht!
6. De vriendschapskus	21. Aan de grofstoffelijke grens
7. Het verbogen werktuig	22. Het erkennen van God
8. Het kind	23. De naam
9. De opgave van het mensen- vrouwelijke	24. Het wezenhafte
10. Alomtegenwoordigheid	25. De kleine wezenhaften
11. Christus heeft gezegd...!	26. In de grofstoffelijke werkplaats van de wezenhaften
12. Scheppingswet «beweging»	27. Een ziel trekt verder...
13. Het aardse lichaam	
14. Het geheim van het bloed	
15. Het temperament	

28. Vrouw en man	47. Het zwakke geslacht
29. Verbogen zielen	48. De vernielde brug
30. De geestelijke leider van de mens	49. De hoedster van de vlam
31. Lichtdraden boven u!	50. Scheppingsoverzicht
32. De Oerkoningin	51. Ziel
33. De kringloop der stralingen	52. Natuur
34. Mijdt de farizeeërs!	53. Geestkiemen
35. Bezeten	54. Wezenskiemen
36. Bidt en u zal gegeven worden!	55. De ring van het wezenhafte
37. Dank	56. De oergeestelijke vlakten I
38. Er zij licht!	57. De oergeestelijke vlakten II
39. Wezenloos	58. De oergeestelijke vlakten III
40. Kerstmis	59. De oergeestelijke vlakten IV
41. <i>Valt</i> niet in verzoeking!	60. De oergeestelijke vlakten V
42. Familiebanden	61. De oergeestelijke vlakten VI
43. Het vertrouwde thuis	62. De oergeestelijke vlakten VII
44. Gelovigen uit gewoonte	63. Nawoord: Hoe de Boodschap moet worden opgenomen
45. Ziet wat voor u van nut is!	
46. Alwijsheid	

INHOUD

Ten geleide!	7
Wat zoekt gij?	8
Ontwaakt!	12
Het zwijgen	21
De weg omhoog	29
Verantwoordelijkheid	34
Lot	39
Hoe de mens werd geschapen	45
De mens in de schepping	51
Inhoudsoverzicht van de voordrachten «In het Licht der Waarheid»	55